

DOSAR NR.938/299/2012*

(4589/2014)

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA I PENALĂ

DECIZIA PENALĂ NR.508

Ședința publică din data de 2 aprilie 2015

Curtea compusă din:

PREȘEDINTE: MATEI DOREL GEORGE

JUDECĂTOR: ION-TUDORAN CORNELIU BOGDAN

GREFIER: DAVID TEODORA

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție este reprezentat de **procuror SCARLAT MĂDĂLINA**.

Pe rol, soluționarea apelului formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr.1043 din data de 20.11.2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. 938/299/2012*.

La apelul nominal făcut în ședință publică, *la prima strigare a cauzei*, au răspuns:

- *intimatul-inculpat Gheorghe Bunea Stancu*, personal și asistat de apărător ales (..);

- *intimatul-inculpat Teodorescu Gheorghe*, personal și asistat de apărător ales(..);

- *intimatul-inculpat Bărac Viorel*, personal;

- *intimatul-inculpat Niculae Ioan*, personal și asistat de apărători aleși (..).

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care intimatul-inculpat Bărac Viorel, personal, solicită lăsarea cauzei la a doua strigare pentru a se prezenta apărătorul său ales.

Curtea dispune lăsarea cauzei la a doua strigare pentru a da posibilitatea apărătorului ales al intimatului-inculpat să se prezinte în instanță.

La apelul nominal făcut în ședință publică, *la a doua strigare a cauzei*, au răspuns:

- *intimatul-inculpat Gheorghe Bunea Stancu*, personal și asistat de apărător ales (...);

- *intimatul-inculpat Teodorescu Gheorghe*, personal și asistat de apărător ales (...);

- *intimatul-inculpat Bărac Viorel*, personal și asistat de apărător ales, (...);

- *intimatul-inculpat Niculae Ioan*, personal și asistat de apărători aleși (...).

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care apărătorul ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan învederează instanței că inculpatul Niculae Ioan dorește să dea o declarație în fața instanței de apel.

Apărătorul ales al intimatului-inculpat Teodorescu Gheorghe în condițiile art.420 alin.1 pct.11 rap. la art.374 pct.2 arată că inculpatul Teodorescu Gheorghe își exercită dreptul de a da explicații și declarații cu privire la cauză.

Apărătorul ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan, avocat Apostol Dan, precizează că a luat legătura cu martorul MDG și a dorit să depună la dosar, evident în apărarea inculpatului și care profită întregii cauze, un set de înscrisuri (47 file), reprezentând un contract de consultanță strategică, măsurare a opiniei publice și comunicare între PSD și B.S.G. la data de 31.03.2009, o declarație de conformitate dată de martor, prin care a menționat și faptul că acest contract de consultanță a reprezentat unica modalitate de sondare a opiniei publice realizată de PSD pe durata campaniei prezidențiale din 2009. Precizează că a ales această cale din dorința de a nu tergiversa cauza, considerând că este suficientă pentru a arăta că declarația martorului H.V. nu corespunde realității.

Apărătorul ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan solicită a i se îngădui să facă dovada cu documentele emise de la societate a modului în care a fost valorificat raportul efectuat de societatea I. în legătură cu evoluția pieței imobiliare, rezultând existența unor obiective de investiții în curs de realizare și sistare a acestor lucrări de execuție imediat după primirea raportului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererii formulate de primul apărător ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan, apreciind că aceste înscrisuri nu sunt utile cauzei.

În ceea ce privește solicitarea celui de-al doilea apărător ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan pune concluzii de admitere a acelor înscrisuri.

Deliberând, Curtea încuviințează cererile formulate de apărători, în vederea audierii intimaților-inculpați Niculae Ioan și Teodorescu Gheorghe. De asemenea, încuviințează proba cu înscrisuri așa cum a fost solicitată, valoarea acestora urmând a fi analizată cu ocazia deliberării prin perspectiva analizei coroborată a întregului material probator.

Curtea procedează la administrarea probei cu înscrisuri astfel cum a fost solicitată de apărătorii aleși ai intimatului-inculpat Niculae Ioan.

Curtea procedează la audierea intimatului-inculpat Niculae Ioan, declarația acestuia fiind consemnată, semnată și atașată la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public, în legătură cu setul de înscrisuri depus de către cel de-al doilea apărător ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan solicită a se observa că mențiunea „conform cu originalul” nu rezultă dacă este făcută de către apărător sau de către inculpat, această mențiune existând doar pe o parte din acestea, că documentele depuse nu sunt datate cu excepția celui contract datat martie 2012.

Solicită în ceea ce privește actele pentru care există mențiunea „conform cu originalul” a se pune în vedere inculpatului să prezinte originalele acestora.

Întrebat fiind de către Curte, apărătorul ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan precizează că aceste acte i-au fost remise de către inculpatul Niculae Ioan în numele societății al cărei președinte este și nu cunoaște cine le-a certificat.

Întrebat fiind de către Curte, intimatul-inculpat Niculae Ioan precizează că actele au fost certificate de către directorul economic al societății, G.P..

Curtea procedează la audierea intimatului-inculpat Teodorescu Gheorghe, declarația acestuia fiind consemnată, semnată și atașată la dosarul cauzei.

Nefiind cereri prealabile de formulat, excepții de invocat sau probe noi de administrat, acordă cuvântul în dezbateri asupra apelului.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, susține în totalitate motivele de apel depuse în scris la dosar și dezvoltate pe larg, precizând că acestea vizează gresita achitare a inculpatilor.

În ceea ce îl privește pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu precizează că în sarcina acestuia s-a reținut faptul că în cursul lunii noiembrie 2009 și-a folosit influența și autoritatea funcției de președinte al organizației județene Braila a PSD în scopul de a obține, cu încălcarea dispozițiilor legale ce privesc finanțarea partidelor politice, suma de .. euro de la inculpatul Niculae Ioan, patron al SC I., pentru a fi folosită în cadrul campaniei electorale ce a avut loc la sfârșitul anului 2009, faptă care intrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.13 din Legea nr.78/2000.

Arată că instanța de fond, în pofida materialului probator și în pofida întrunirii elementelor constitutive ale infractiunii, a reținut în motivarea sa și a dispus achitarea inculpatului pe considerentul că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infractiunii, însă din punctul său de vedere nu rezulta care anume element dintre elementele constitutive ale infractiunii nu este întrunit.

Concentrând motivarea instanței de fond sub aspectul acestei infractiuni rezulta că soluția de achitare se întemeiază, pe scurt, pe faptul că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu era extrem de laudaros și că din acest motiv nu ar fi întrunite elementele constitutive ale infractiunii. Precizează că instanța de fond în motivarea sa a arătat că cele susținute de inculpat în discuția pe care a avut-o cu Niculae Ioan sunt pure aberații și ficțiuni și că acuzarea a greșit pentru că nu a efectuat un profil psihologic al inculpatului și dacă l-ar fi realizat s-ar fi ajuns la concluzia că e laudaros și, ca atare, probabil din acest motiv nu poate săvârși această infractiune.

Solicita să se constate că instanța de fond nu înlătură probele, nu pune la îndoială existența acestora.

Precizează că elementul esențial al infractiunii săvârșite de inculpatul Gheorghe Bunea Stancu reprezintă discuția din data de 5.11.2009, pe care instanța de fond nu o înlătură însă reține că nu poate să fie această infractiune săvârșită de inculpat, întrucât, pe de o parte el era foarte laudaros și în cadrul acelei discuții spunea ficțiuni, iar pe de altă parte inculpatul nu avea căderea să facă numiri în funcție și așa mai departe, înlăturând astfel declarația dată în fața organelor de urmărire penală chiar a inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, care arată că avea posibilitatea să facă nominalizări pentru funcții de conducere. Mai mult decât atât arată că acesta nici nu neagă existența acelei discuții.

Sustine că instanța de fond nu face referire în general la probe, ci face mai mult o discuție teoretică, adugând în mod evident la lege, întrucât textul de lege nu impune ca folosirea influenței și a autorității să fie reale și nu impune ca subiectul activ al infractiunii să se și poată realiza prin propriile ei puteri.

Raportându-se strict la elementele constitutive ale infractiunii arată că există discuția din 5.11.2009, declarațiile martorilor, celelalte discuții,

interceptări, care consideră că sunt extrem de relevante și care vin să sprijine și să se coroboreze cu această discuție.

Arată că din tot materialul probator rezultă că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, care îndeplinea condiția de a avea o funcție de conducere într-un partid la un moment dat a avut o discuție cu inculpatul Niculae Ioan prin care și-a folosit influența, și-a exercitat autoritatea în scopul de a obține de la acesta o sumă de bani.

Astfel, apreciază că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, nu rezulta în nici un fel de ce nu ar fi îndeplinite, nu are nici un fel de relevanță ce s-a întâmplat după acest moment (dacă suma de bani s-a dat sau nu). Sustine că infracțiunea s-a consumat în momentul în care s-a exercitat această influență și ea avea ca scop obținerea a ceva.

Considera că toate celelalte discuții ale instanței de fond extrem de teoretice cu privire la probațiune, cu privire la profilul psihologic al inculpatului exced sever cadrului procesual și nu au nici o legătură cu întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii.

Așadar, pentru aceste motive și pentru motivele de apel scrise, pe care le susține în totalitate solicită ca în ceea ce îl privește pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu să se constate că hotărârea instanței de fond este nelegală și să se pronunțe o soluție de condamnare a acestuia, fiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii.

În ceea ce îl privește pe ceilalți inculpați, respectiv Teodorescu Gheorghe și Barac Viorel, susține că acuzarea reține în sarcina acestora săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în forma continuată, iar cu privire la inculpatul Niculae Ioan săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Cu privire la inculpatul Teodorescu Gheorghe s-a reținut că în perioada septembrie-noiembrie 2009, în calitate sa de acționar al SC I. în relaționarea acestei societăți comerciale cu SC I.a plasmut un contract de prestări servicii (nr...), precum și procesul verbal de recepție din .., ambele având ca obiect realizarea de către I. a unui studiu de piață privind sectorul construcțiilor din România, valoarea contractului fiind de .. inclusiv TVA, în scopul disimulării adevăratei destinații a sumei

de bani oferita in realitate de Niculae Ioan pentru a fi folosita in cadrul campaniei electorale ce a avut loc la sfarsitul anului 2009 cu incalcarea dispozitiilor legale ce privesc finantarea partidelor politice.

In sarcina inculpatului Barac Viorel se retine ca in calitatea sa de director SC I., in relationarea acestei societati cu SC I. a plasmuit un contract de prestari servicii (nr...), precum si actele subsecvente procesului verbal de receptie, avand ca obiect realizarea de catre I. a unui studiu de piata privind sectorul constructiilor din Romania, studiu efectuat in perioada 3.09.2009-2.11.2009), valoarea contractului fiind de ..euro.

In sarcina inculpatului Ioan Niculae se retine sub raportul acestei infractiuni ca in aceeasi perioada septembrie 2009 - noiembrie 2009 in calitatea sa de actionar principal la SC I. in relationarea acestei societati cu I. s-a implicat in plasmuirea unui contract de prestari servicii (nr.138 din data de 3.09.2009) si a actelor subsecvente.

Arata ca instanta de fond cu privire la primii doi inculpati retine ca aceasta infractiune nu este prevazuta de legea penala, acesta fiind temeiul achitarii (art.10 lit.b VCpp), iar cu privire la complice ca fapta nu exista.

Precizează că unul dintre motivele pentru care instanța de fond a reținut cu privire la cei doi inculpați că fapta nu este prevăzută de legea penală este faptul că, pe de o parte, contractul este legea părților și că orice ar conține acel contract nu s-ar pune problema săvârșirii unei infracțiuni pentru că părțile așa au înțeles să-l întocmească, acesta există și face dovada existenței lui prin simpla întocmire a lui. Consideră că această teorie este total greșită întrucât a reușit să dovedească prin documentele existente la dosar, prin declarațiile martorilor, prin înscrisurile existente la dosar, interceptările convorbirilor telefonice, declarația martorului H.V., că acel contract a fost încheiat în mod fictiv, că studiul nu s-a efectuat, că acei bani au fost plătiți în alte scopuri. Mai mult decât atât, din declarația martorului H.V.rezultă că era ceva obișnuit, că a mai existat și cu ocazia altor contracte.

Mai mult decât atât precizează că instanța de fond a arătat că oricum ar fi, fiind vorba de plasmuirea contractului cu ocazia întocmirii lui și nu prin contrafacere, nu ar putea să fie infracțiunea prev. de art.290

Cp, deși practica ultimilor zece ani era unanimă în a accepta că sunt întrunite elementele constitutive și că există infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată chiar și dacă falsul se realizează cu ocazia întocmirii actului presupus fals. Totodată, precizează că legea nouă a înlăturat total tocmai ca să nu mai existe astfel de controverse, art.322 Cp fiind extrem de clar în sensul că orice falsificare a unui înscris în oricare dintre modalitățile de la falsul în înscrisuri oficiale sau de la falsul intelectual întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

De asemenea, arată că un alt argument pe care îl folosește instanța de fond în soluția sa este acela al lipsei unei motivații pentru săvârșirea acestei infracțiuni, întrucât depășirea limitei cu care aveai dreptul să sponsorizezi partidele politice reprezintă o simplă contravenție. Solicită a se avea în vedere scopul pentru care s-a făcut toată această chestiune care rezultă în mod clar din dosar, rezultă interesul inculpatului Ioan Niculae de a pune persoane pe care să le poată controla în funcții de conducere la R. și T., față de care era de notorietate că avea datorii de peste 100 milioane de dolari la aceste societăți și era normal că vroia să-și asigure o influență, o poziție favorabilă pentru viitor prin această sponsorizare și că nu ar fi fost benefic de nici o parte să apară această chestiune transparentă, adică să se vadă de unde vin banii, cu ce sume de bani se sponsorizează.

Ținând cont care era interesul în profunzime al acestui demers consideră că, având în vedere că ceea ce ar fi obținut inculpatul Ioan Niculae, respectiv funcții pe care să le poată controla la R., T. și Ministerul Economiei și iertarea de o datorie de peste 100 milioane de dolari, ar fi o motivație serioasă pentru săvârșirea acestui gen de infracțiuni, iar aceste chestiune rezultă din documentele dosarului, însă instanța de fond a omis să le aibă în vedere.

Pentru toate aceste considerente și pentru motivele scrise pe care le-a dezvoltat pe larg la dosar apreciază că hotărârea instanței de fond este profund criticabilă, că nu este justificată nici în ceea ce privește reținerea situației de fapt nici în ceea ce privește argumentele juridice pe care le are, iar pe cale de consecință solicită admiterea apelului, desființarea hotărârii instanței de fond și, rejudecând, a se dispune

condamnarea inculpaților pentru faptele reținute în sarcina acestora așa cum au fost reținute prin actul de sesizare.

În ceea ce privește pedepsele pe care le solicită și modalitatea de executare solicită a se avea în vedere contextul în care s-au săvârșit infracțiunile, modalitățile de săvârșire ale acestora, poziția pe care inculpații au avut-o constant nesinceră.

Solicită a se ține cont în ceea ce îl privește pe inculpatul Ioan Niculae că a declarat în cursul urmăririi penale că niciodată nu s-a întâlnit cu martorul H.V.pentru a discuta despre sponsorizare până la acest moment când a arătat că își aduce aminte că totuși s-ar fi întâlnit și au discutat despre o sponsorizare. Întrebat fiind de ce își modifică declarațiile acesta a arătat că nu își aduce aminte să fi declarat așa.

De asemenea, urmărind poziția pe care au avut-o inculpații pe parcursul întregului proces penal, care a fost destul de lung, se va constata că întotdeauna când au fost întrebați cu privire la chestiunile care țineau exact de săvârșirea infracțiunii aceștia nu își aduceau aminte, deși toate celelalte aspecte realizate tot în aceeași perioadă de timp și le aduceau aminte cu foarte mare limpezime și în detaliu.

În ceea ce privește modalitatea de executare apreciază că singura posibilă este aceea în regim de detenție, având în vedere poziția acestora, modalitățile în care s-au săvârșit infracțiunile, contextul în care s-au săvârșit infracțiunile, faptul că deși sunt fapte vechi au fost încontinuu sub lupa mass media, în atenția publicului, existând un interes față de genul acesta de infracțiuni.

Solicită aplicarea pedepselor orientate spre maximul prevăzut de lege. Apreciază că legea penală mai favorabilă este legea veche în ceea ce privește infracțiunea de fals.

În ceea ce privește suma de bani ce a făcut obiectul contractului precizează că, confiscarea nu este totuna cu existența laturii civile și confiscarea specială trebuie făcută dacă sumele de bani sunt obținute din săvârșirea de infracțiuni. Solicită a se dispune și cu privire la acest aspect.

Apărătorul ales al intimatului-inculpat Gheorghe Bunea Stancu depune la dosar concluzii scrise.

Având cuvântul, apreciază hotărârea apelată legală și temeinică, considerând că aceasta face o analiză obiectivă și detaliată a probelor administrate și concluzionează că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.13 din Legea nr.78/2000.

Solicită a se avea în vedere filele 39-40 din hotărârea apelată în care se face o analiză teoretică strict aplicată pe situația de fapt.

Cu privire la declarațiile date de inculpații Gheorghe Bunea Stancu și Ioan Niculae, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată arată că acestea sunt foarte clare. Precizează că aceste declarații au fost analizate pe larg în concluziile scrise pe care le-a depus la dosar.

Arată că inculpații Ioan Niculae și Gheorghe Bunea Stancu erau în relații foarte apropiate de mai mulți ani astfel că cel de-al doilea nu trebuia să se prevaleze de o calitate oficială pentru a cere ceva omului de afaceri.

Mai arată că inculpatul Ioan Niculae avea foarte clară reprezentarea poziției în partid a prietenului său, știind că acesta nu putea avea un rol decizional în legătură cu numirea în funcții publice.

În acest context precizează că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu nu i-a cerut suma de 1 milion de euro pentru finanțarea campaniei prezidențiale în anul 2009 și cu atât mai puțin nu și-a folosit influența sau autoritatea pentru a obține suma respectivă.

Susține că aceste aspecte rezultă din declarațiile date de cei doi inculpați.

A se mai avea în vedere declarația inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, care a explicat foarte clar că o simplă discuție nu are nici o legătură cu vreo promisiune în contextul când nu avea nici o obligație vis-a-vis de așa zisa finanțare a campaniei electorale.

Consideră că excesul de corectitudine este interpretat total ciudat vis-a-vis de DNA, inculpatul precizând foarte clar că putea să facă propunerea pentru că era președinte PSD la Brăila, însă în această conjunctură nu a făcut nici o propunere și nu rezultă din nici o probă de la dosar că în urma vreunei discuții cu Ioan Niculae ar fi făcut vreo propunere cu privire la Romgaz, T. și Ministerul Economiei.

Cu privire la convorbirile telefonice avute între inculpații Ioan Niculae și Gheorghe Bunea Stancu apreciază că acestea nu au nici o legătură cu cauza respectivă. Astfel, precizează că s-a început urmărirea penală pe faptul că totul s-a întâmplat în luna noiembrie a anului 2009, iar aceste discuții sunt anterioare acestei luni, neavând nici o legătură cu cauza respectivă.

De asemenea, consideră că teza probatorie nu are nici o legătură cu cauza raportat și la art.103 NCpp.

Precizează că din aceste discuții telefonice nu rezultă nici cel mai mic aspect că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, prevalându-se de funcția sa a intenționat să obțină ceva de la inculpatul Ioan Niculae, aceste discuții având alt obiect, respectiv spații de depozitare, subvenții, acte normative în domeniul agriculturii, afaceri comune.

Mai arată că într-adevăr se referă la unele propuneri pe care le făcuse Gheorghe Bunea Stancu după alegerile din 2008, pierdute de PSD, însă nu au nici o legătură cu Ministerul Economiei, Romgaz și T.. Consideră că această chestiune depășește cadrul procedural și o anumită tehnică tactică a jocului cinstit.

Mai precizează că în motivele de apel se face referire la faptul că mai există un dosar la DIICOT vis-à-vis de anumite aspecte care ar avea legătură. Susține că în acel dosar este apărătorul ales al zece inculpați și nu este nici o legătură între cei doi inculpați și acel dosar.

Referitor la inculpații Bărac Viorel și Teodorescu Gheorghe arată că aceștia nu au nici o legătură cu inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, nu au nici o legătură cu fapta pentru care este cercetat, nu l-au cunoscut pe Gheorghe Bunea Stancu și nu știu nimic de implicarea acestuia în campania electorală din 2009.

Referitor la înregistrarea discuției din 5.11.2009 purtată în incinta Hotelului Marriott arată, în primul rând, că nu se știe ce putere juridică și probatorie se poate da unei declarații luată la o cârciumă, dar în același timp consideră că această discuție este cea mai bună probă în ceea ce privește nevinovăția inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, în ceea ce privește implicarea sa în campania electorală din toamna anului 2009.

Susține că Gheorghe Bunea Stancu a aflat că Ioan Niculae luase hotărârea de a participa la finanțarea campaniei electorale a martorului M.G. cu suma de 1 milion euro (din care plătitese în avans aproximativ 150.000 euro), iar întrebarea adresată omului de afaceri referitoare la ce dorește acesta în schimbul contribuției făcute nu este urmată de nici o condiționare a clientului său și de nici o promisiune, neavând nici o legătură cu vreo intenție de a se prevala el de influența sau autoritatea pe care o are în partidul respectiv.

Se observă cu ușurință că întrebarea a fost pusă în contextul în care Ioan Niculae îi cere lui Gheorghe Bunea Stancu să se ducă la martorul M.G.

Lucru care de altfel, conform declarațiilor celor doi, nu s-a întâmplat și nici nu este vreo probă în sensul că Gheorghe Bunea Stancu s-a dus să discute cu M.G..

Arată că intenția de a finanța campania cu 1 milion de euro a fost luată anterior datei de 5.11.2009 și s-a materializat prin încheierea contractului nr.138/3.09.2009 între I.și SC I. SA, deci cu două luni înainte de această întâlnire, având ca obiect realizarea unui studiu de piață privind sectorul construcțiilor din România: perspective, tendințe, evoluție, plătindu-se și suma de 7 miliarde ROL.

Mai mult decât atât arată că prin procesul-verbal de recepție din data de 2.11.2009 încheiat între aceleași părți, raportul de cercetare a fost predat beneficiarului, dată la care I. a eliberat factură în aceeași zi și care a fost achitată de I. la data de 3.11.2009.

Astfel, precizează că înainte cu două zile de întâlnirea de la Hotel Marriott totul se terminase, în sensul că se facturase, se plătitese, se semnase vis-a-vis de lucrarea respectivă.

Din conținutul notei respective rezultă că pentru finanțarea campaniei electorale a martorului M.G., acesta l-a trimis ca om de legătură cu Ioan Niculae inițial pe martorul I.C.și, ulterior, pe martorul H.V.. În plus, arată că este precizată și suma cu care omul de afaceri urma să contribuie și anume 1 milion de euro. Se observă că Gheorghe Bunea Stancu nu are nici un rol în stabilirea cuantumului acesteia și nici în remiterea ei.

Cu privire la declarația dată de martorul H.V. în fața instanței de apel arată că aceasta confirmă cele susținute mai sus. Precizează că martorul a zis exact ce rezultă printr-o interpretare subiectivă din înregistrarea din 5.11.2009.

Mai precizează că niciunul dintre cei șapte martori audiați de instanță, (..) nu au menționat vreun aspect referitor la implicarea inculpatului Gheorghe Bunea Stancu în campania electorală din 2009, despre un eventual rol al inculpatului, inclusiv prin folosirea calității sale și nu au zis nimic referitor la relația acestuia cu Ioan Niculae în conjunctura spusă.

Totodată, precizează că și martorul Costea Mircea Ionuț nu a pomenit numele inculpatului Gheorghe Bunea Stancu că ar fi fost implicat.

Cu privire la martorul Geoană Mircea Dan arată că și acesta a menționat că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu nu a avut nici o implicare, nu a avut nici o atribuție în campanie, nu a discutat despre numirea unor persoane în funcții publice, nu a făcut nici o propunere să se întâlnească cu Ioan Niculae ca să discute problemele acestuia, nu s-a ocupat în nici un fel de finanțarea campaniei.

Mai arată că martorul Burci Cristian Ionel și-a menținut declarațiile date, precizând că discuția telefonică reprodusă în rechizitoriu a avut loc pe data de 8.07.2010, astfel că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu nu avea cum să-și exercite influența pentru campania electorală din noiembrie 2009.

Vis-a-vis de declarația martorului H.V. arată că acesta confirmă nevinovăția inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, acesta a menționat foarte clar persoanele implicate în campania electorală din 2009 și faptul că la inițiativa martorului Geoană Mircea a intermediat finanțarea acesteia de către omul de afaceri Ioan Niculae prin plata unor sondaje efectuate de I. în baza unui contract cu I., având ca obiect un studiu de piață privind sectorul construcțiilor în România. De asemenea, solicită a se avea în vedere că martorul a precizat foarte clar că nu cunoaște despre participarea lui Gheorghe Bunea Stancu în aceste contracte în afară de ceea ce a apărut în mass media.

În concluzie, consideră că din declarațiile martorilor menționați nu rezultă nici un fel de probă de săvârșire de către Gheorghe Bunea Stancu a infracțiunii prev. și ped. de art.13 din Legea nr.78/2000.

Apreciază că aceste declarații sunt foarte importante deoarece au fost singurele probe admise de instanța de apel prin încheierea de ședință din data de 8.01.2015, care a invocat și practica CEDO (Mischie contra României, Flueraș contra României).

Ținând cont că în urma readministrării probei cu martori situația de fapt reținută de instanța de fond în hotărârea apelată în ceea ce îl privește pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu nu s-a schimbat și, mai mult, apărările sale evidențiate în prezentele concluzii au fost confirmate de martorul H.V.consideră că se impune menținerea soluției instanței de fond și, implicit, respingerea apelului Parchetului.

Apărătorul ales al intimatului-inculpat Teodorescu Gheorghe, având cuvântul, solicită în temeiul art.421 alin.1 lit.b Cpp respingerea apelului formulat de Parchet ca nefondat și menținerea soluției primei instanțe.

În primul rând consideră sentința penală nr.1043/20.11.2013 de o coerență și de o claritate de apreciat. De asemenea, apreciază că această hotărâre este foarte elegantă pentru faptul că evită să intre într-o discuție doctrinară legată de împrejurarea dacă falsul în înscrisuri sub semnătură privată în forma falsului intelectual era sau nu era incriminată în varianta inițială.

Precizează că Parchetul în motivele de apel arată cum că instanța ar fi considerat că falsul intelectual nu este incriminat.

Consideră că instanța de fond nu a făcut acest lucru pentru că există alte situații reglementate de lege în mod clar la care poate să se raporteze fără a intra în discuții doctrinare între avocați, practică etc.

Arată că instanța de fond s-a raportat la conținutul infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, la probele administrate în cauză și menționează că falsul în înscrisuri sub semnătură privată există doar în măsura în care există un scop ca indicator al materialității faptei în scopul constatării sau nu a unității latură obiectivă/ latură subiectivă și în

al doilea rând arată că această faptă există dacă banii respectivi au fost utilizați sau nu efectiv în finanțarea campaniei electorale.

Calificarea prin scop este făcută în această situație deoarece prima instanță apreciază că este inadmisibilă interpretarea unei eventuale intenții a inculpaților de a depăși plafonul maxim admis, prin ocolirea dispozițiilor legale și încheierea fictivă a contractului nr.138/2009 ca fiind de natură infracțională, pentru că astfel s-ar adăuga la lege. Pentru că scopul presupus al faptei de fals este acela de a finanța ilegal ori finanțarea ilegală conform dispozițiilor art.5 alin.3-4 ind.1 din Legea nr.334/2006 este o situație sancționabilă cu amendă contravențională.

În al doilea rând arată că acuzarea își probează tezele și ideea acestui rechizitoriu pe ideea că banii au fost utilizați în finanțarea campaniei electorale.

Referitor la destinația sumei reprezentând contravaloarea serviciilor prestate arată că prima instanță a constatat că „nu avem de analizat prețul negociat de părți, ci dacă acești bani încasați de SC I. SRL au fost utilizați pentru finanțarea campaniei electorale din toamna anului 2009 a candidatului PSD la prezidențiale” și „teza acuzatorială ca suma de bani încasată prin contractul nr.138/2009 de SC I. SRL s-ar fi putut utiliza pentru realizarea așa-ziselor barometre politice independente (...) nu răspunde la aspectul privind utilizarea banilor pentru sponsorizarea campaniei electorale pe căi oculte”.

Cu privire la motivele de apel formulate de Parchet apreciază că acestea nu vin decât să întărească faptul că întreaga acuzare este bazată pe suspiciuni, bănuieli, teorii, ipoteze.

Precizează că Parchetul a arătat că „instanța de fond a considerat în mod eronat că teza acuzatorială nu a reușit să probeze contextul și scopul redactării și semnării contractului de prestări servicii nr.138/2009”. Consideră este greu de presupus că o teză acuzatorială poate să probeze un context și un scop.

Mai departe Parchetul a arătat că „pe parcursul urmăririi penale s-a stabilit cu certitudine că scopul întocmirii acestui act a fost acela de a masca”, iar proba pentru a se evidenția faptul că acest aspect a fost

stabilit cu certitudine este discuția din 5.11.2009. Acesta este singurul act probator al certitudinii scopului încheierii contractului din 3.09.2009.

De asemenea, s-a mai arătat că instanța de fond nu a ținut cont de o situație calificată drept bizară și anume că niciunul dintre martori nu știe, nu poate relata cum și în ce condiții s-a încheiat contractul dintre I. și I., fiind întrebați în această cauză contabilul, șoferul, directorul ș.a.m.d.

Consideră că declarațiile date la acest termen de către inculpații Teodorescu Gheorghe și Ioan Niculae au lămurit acest aspect pentru că nu este nici un fel de situație bizară.

În motivele de apel Parchetul a mai arătat „faptul că în activitatea de urmărire penală nu s-a reușit să se lămurească modalitatea în care a fost folosită efectiv suma de aprox.150.000 euro nu este în măsură a înlătura existența infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților, neavând nici o relevanță în acest sens deoarece probele administrate conduc către două ipoteze”.

Referitor la această susținere din motivele de apel nu se indică nici o probă administrată care ar conduce către această ipoteză.

Cu privire la prima teză referitoare la folosirea banilor, respectiv „fie banii au fost folosiți ca și acoperire a cheltuielilor” suportate de I. pentru contractele PSD, deci pentru acoperirea unor facturi din contractele cu PSD primul lucru de verificat care există și la dosarul cauzei, simplul contract cu PSD facturi emise și plătite prin compensare, plătite într-adevăr în urma insistențelor inculpatului Teodorescu Gheorghe.

Această ipoteză este infirmată de acte pentru că Ioan Niculae nu avea cum să plătească facturi neachitate ale PSD pentru că ele au fost achitate de altcineva.

Cu privire la a doua ipoteză, respectiv „fie sumele de bani au fost scoase, pe alte căi oculte, din cadrul I., o ipoteză plauzibilă fiind aceea că au fost folosite alte contracte (...) dar mai ales contractele de împrumut încheiate de Teodorescu Gheorghe cu propria societate” arată este vorba de bani plătiți în noiembrie 2009, care au intrat în contul societății, s-a verificat contul și s-a verificat contabilitatea. Susține că ce

s-a plătit din acești bani este foarte ușor de verificat și se află la dosar și în raportul Gărzii Financiare. Mai mult decât atât arată că fiecare ban existent în contul societății are o justificare de plată – TVA, impozit și contribuții restante, salarii colaboratori, alte plăți furnizori. Arată că nici un leu nu a fost scos pe căi oculte sau în baza unui contract de finanțare cu titlu de returnare împrumut asociat de către Teodorescu Gheorghe. Astfel, consideră că este infirmată și această teorie.

În aceste condiții precizează că motivele sale de respingere a apelului promovat sunt motive care țin pe de o parte de lipsa de fundament juridic și lipsa de temeinicie a apelului formulat de Parchet pentru că din însăși redactarea motivelor de apel se desprinde concluzia că însăși acuzarea recunoaște faptul că niciuna dintre tezele acuzatoriale nu este probată sau lămurită pe baza unor probe concrete directe sau indirecte.

Cu privire la discuția din 5.11.2009 dintre Ioan Niculae și Gheorghe Bunea Stancu referitoare la finanțarea campaniei electorale apreciază că aceasta este o formă de fanfaronat.

Astfel, pe de o parte, este cineva care pretinde că este implicat în campanie (Bunea Stancu) și, pe de altă parte, un bun prieten, care este om de afaceri, care la rândul lui pretinde că a finanțat sau poate că o să finanțeze.

Referitor la motive de respingere a apelului care țin de aplicarea cu prioritate a dreptului comunitar și de interpretare personală a hotărârii CEDO în cauza Mischie arată că în această fază procesuală s-au reaudiat martorii cu motivarea că hotărârea CEDO impune acest lucru dar scopul al acestei reaudieri este până la urmă identificarea de probe noi, în măsura în care se tinde la răsturnarea unei situații de achitare.

În absența unor probe noi în această fază procesuală apreciază că interpretarea corectă a acestei hotărâri este că nu se poate infirma soluția de achitare. Or, reaudierea martorilor în fața instanței de apel nu a produs nici un fel de modificare, nici un fel de declarație care să reprezinte interes.

Solicită a se constata că reprezentantul Parchetului s-a implicat foarte puțin în ceea ce privește întrebările adresate primilor martori, singura excepție notabilă din aceste audieri fiind declarația martorului H.V. și care reprezintă, în opinia sa, raportat la inculpatul Teodorescu Gheorghe, o aparentă excepție de la faptul că anterior nu a avut nici un fel de probă nouă.

Apreciază că este clar că mărturia martorului H.V. prezintă caracter de noutate însă se pune problema dacă acest caracter de noutate prezintă și relevanță, dacă poate fi luat în considerare.

Din declarația martorului H.V. arată că acesta a susținut că de finanțarea campaniei electorale s-a ocupat numai M.D.G., că M.G.I. a trimis personal pe martorul H.V. la Ioan Niculae pentru a-l ruga pe acesta din urmă să contribuie la finanțarea campaniei electorale și să plătească unele sondaje la I., precum și faptul că „știe că” cineva (Ioan Niculae sau un reprezentant) a discutat cu Teodorescu Gheorghe, „știe că” s-a încheiat un contract, că s-a făcut o plată și că este o plată pentru finanțarea campaniei lui Geoană.

Consideră că în rest declarația martorului H.V. este o declarație despre Geoană Mircea și se obține să comenteze asupra scopului acestei declarații și de ce a fost făcută în acest context.

Precizează că Pierre-Henri Cathalla afirmă în „Epoca dezinformării” că „manipularea constă dintr-un amestec indistinct de adevăr și minciună”. Astfel, arată că traiectoria de la verosimil la plauzibil și apoi la veridic în cazul declarației martorului este una alterată în mod evident.

Față de acestea solicită a se constata că în fața instanței de apel nu a fost produsă nici o probă al cărei caracter de noutate să aibă relevanță în ceea ce privește stabilirea situației de fapt și posibila răsturnare fundamentală a raționamentelor și concluziilor instanței de fond, instanță care a dispus achitarea tuturor inculpaților pe baza unui raționament complex și foarte coerent.

De asemenea, solicită a se constata că motivele de apel, acuzațiile principale nu sunt susținute de nici o probă directă sau indirectă și reprezintă, în mod efectiv și asumat de către Parchet teze

acuzatoriale, ipoteze și/sau concluzii ale unor raționamente bazate pe suspiciuni, pe bănuieli.

Concluzionând, solicită respingerea apelului Parchetului și menținerea soluției instanței de fond. Depune concluzii scrise.

Apărătorul ales al intimatului-inculpat Bărac Viorel precizează că obiectul judecării în prezenta cauză îl constituie hotărârea primei instanțe, dar numai în limitele motivelor de desființare a hotărârii pe care Parchetul le-a evidențiat.

Solicită a se observa că nici în motivele de apel și nici în rechizitoriu fapta inculpatului Ioan Niculae, complicitatea acestuia, nu este descrisă sub nici o formă, fie că e vorba de complicitate morală, fie că e vorba de complicitate materială, respectiv ajutorul dat înainte sau în timpul săvârșirii faptei în baza unei înțelegeri între complice și autor.

În analiza mobilului faptei inculpatului Bărac Viorel precizează că acesta este detaliat în probele aflate la dosar, dându-se suficiente explicații în legătură cu necesitatea întocmirii unui raport de cercetare științifică cu privire la dezvoltarea imobiliară.

Apreciază că Parchetul pe toată durata urmăririi penale, judecata în primă instanță și acum perseverează pe un lucru inadmisibil, pe o discuție imposibilă din punctul de vedere al existenței infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Arată că se reține că inculpatul Bărac Viorel nu a falsificat un înscris ci l-a plăsmuit, or este elementar a se constata că a plăsmui un înscris nu se regăsește ca element material în latura obiectivă a infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată. Faptul că doctrina spune câte ceva în legătură cu modalitățile de falsificare apreciază că aceasta este o altă istorie, dar definiția dată de legiuitor la art.288 Cp era aceea că un înscris se falsifică prin alterarea substanței sau prin falsificarea scrierii sau subscrierii, adică a semnăturii private.

Arată că nu este prevăzut faptul că raționamentul este mijloc de probă, ci constituie modalitatea de abordare a unei situații.

Cu privire la una dintre așa-zisele mijloace de probă, respectiv convorbirea dintre Bunea Stancu și Ioan Niculae înregistrată de către

ofițerii SRI pe baza unui mandat de siguranță națională, solicită a se reține că ofițerii SRI nu sunt ofițeri de cercetare penală cum e poliția judiciară și dacă se folosește acea probă s-ar admite că SRI face probe astăzi în procesul penal. Mai mult decât atât precizează că la data la care s-a înregistrat acea convorbire nu exista pe rolul vreunei unități de parchet vreun dosar penal.

În aceste condiții apreciază că, în limita motivului de critică pe care l-a arătat Parchetul, hotărârea primei instanțe este legală și temeinică în privința inculpatului Bărac Viorel, fapta acestuia există dar nu este prevăzută de legea penală.

Prin urmare, solicită respingerea apelului Parchetului, depunând concluzii scrise la dosar.

Apărătorul ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan, avocat Alice Drăghici, solicită respingerea apelului Parchetului, ca nefondat.

Arată că în cuprinsul motivelor de apel se induce subliminal ideea că instanța de apel ar trebui să judece potrivit dispozițiilor art.322 NCp, invocându-se în mod repetat, dar nemotivat, ca temei de drept substanțial prevederile art.322 Cp, fără ca Parchetul să fi pus în discuție, nici chiar în cuprinsul motivelor scrise de apel, incidența art.5 Cp, dar lăsând a se înțelege că această reglementare din art.322 Cp ar fi lege penală mai favorabilă.

Mai arată că astăzi reprezentantul Ministerului Public a precizat că este vorba de art.290 VCp, aceasta fiind legea penală mai favorabilă.

Prin urmare, apreciază că în aplicarea corectă a art.5 Cp este lege penală mai favorabilă art.290 VCp, datorită limitelor de pedeapsă mai reduse, dar mai ales conținutului.

Pe cale de consecință consideră că judecata se va face în condițiile art.290 VCp în varianta de incriminare din reglementarea actuală și în condițiile în care forma de participație a inculpatului Ioan Niculae este complicitatea, respectiv art.26 VCp rap. la art.290 VCp cu aplic. art.41 alin.2 VCp.

Arată că reprezentantul Parchetului a susținut că deși art.290 VCp are în vedere doar falsul material în înscrisuri sub semnătură privată, în

realitate însă juriștii și instanțele de judecată au avut în vedere că infracțiunea poate fi săvârșită și ca fals intelectual. Apreciază că aceasta este o adăugare la lege, este unul dintre motivele pentru care art.322 NCp este un text mai rigid nu doar că limitele de pedeapsă sunt un pic mai mari, dar și pentru că incriminează nu doar falsul în înscrisuri sub semnătură ca fals material ci și falsul intelectual în înscrisuri sub semnătură privată. Or, din punctul său de vedere legea este foarte clară și falsul de la art.290 VCp se poate realiza doar ca fals material, adică presupune existența prealabilă a unui înscris asupra căruia se intervine în modalitățile cunoscute urmată de uzul de fals.

Prin urmare pentru că limitele învestirii instanței decurg din actul de trimitere în judecată și pentru că nu poate excede nici în calea de atac limitelor sesizării instanței solicită a se observa că ceea ce se impută inculpatului este ajutorul dat sub forma a două acte materiale autorilor acestor infracțiuni, Teodorescu Gheorghe și Bărac Viorel, în legătură cu modificarea substanței contractului de prestări servicii, care a fost încheiat între I. și I. și care este înregistrat la data de 3.09.2009.

Or, organul de urmărire penală consideră că nu a reușit să facă dovada existenței unui act corect în substanța și în materialitatea lui inițial asupra căruia să se fi intervenit prin fals și în limitele incriminării faptei potrivit art.290 VCp aceasta fiind ipoteza de la care pleacă încă o dată pentru că falsul intelectual în înscrisuri sub semnătură privată nu este incriminat.

Consideră că din acest punct de vedere, nefiind incriminat falsul intelectual în înscrisuri sub semnătură privată, temeiul de procedură cel mai corect ar fi fost art.10 lit.b VCpp.

În legătură cu fapta în sine arată că ea trebuie să aibă ca element material această falsificare, această mistificare a conținutului, dar a conținutului unui înscris existent într-una din formele prevăzute de lege. Ea trebuie să fie urmată de folosirea acestui înscris, adică de uzul de fals și urmarea sa trebuie să fie o mutare care se produce în realitatea curentă și anume efectul socialmente periculos, urmarea pe care o are folosirea, utilizarea acestui înscris, în cazul de față presupunându-se prin achitarea în realitate a unor costuri de campanie pentru martorul M.D.G..

Trecând de modul în care este incriminată fapta potrivit art.290 Vcp precizează că trebuie examinat și în ce anume constă complicitatea. Arată că în cauza de față complicitatea este prezentată ca un ajutor de natură morală, care nu este descris, deși susținerea morală a complicelui trebuie să fie de esența săvârșirii faptei și să îl ajute pe autorul ei la obținerea prin modalități mult mai lesnicioase a urmării socialmente periculoasă pe care o vizează.

Consideră că noțiunea de susținere morală seamănă cu instigarea. Solicită a se observa că trimiterea în judecată s-a făcut pe complicitate adică pe acte de ajutor, fie el și moral, nemijlocit pe care inculpatul l-ar fi acordat celor doi autori ai faptei. Apreciază că acest mod de participare nu este descris, nu este identificat felul în care a fost receptat acest ajutor de către autorii faptei și în ce modalitate s-a reușit aducerea la îndeplinire a urmării socialmente periculoase.

Practic solicită respingerea apelului Parchetului, ca nefondat pentru că examenul de temeinicie al acuzației ar determina instanța de apel să mențină soluția primei instanțe.

Arată că inculpatului i se impută faptul că a pus la cale încheierea unui contract de prestări servicii care în realitate ascundea plata unui sondaj de opinie în favoarea candidatului M.G.și că în baza acestui contract se pretinde că s-ar fi întocmit un studiu de piață în domeniul imobiliar.

Astfel, arată că există declarația inculpatului Ioan Niculae care a expus pe larg de ce a considerat la nivelul anului 2009 că este folositor un astfel de studiu.

Arată că problema care intră în discuție este de ce ar fi avut nevoie Ioan Niculae să recurgă la acest subterfugiu, de ce și-ar periclita liniștea lui și a apropiaților lui recurgând la niște mișcări copilărești când legea partidelor politice îi permitea să recurgă la finanțare, iar contravaloarea acestui sondaj de opinie putea fi plătită.

Mai arată că legea partidelor politice stabilește un prag maxim dincolo de care nu se pot primi astfel de sponsorizări numai că depășirea acestui plafon de finanțare este contravenție, cum a remarcat de altfel și prima instanță.

Prin urmare, consideră că modul în care se putea realiza aceasta finanțare, sponsorizare nu avea de ce să aibă un caracter ocult pentru că inculpatul Ioan Niculae din poziția lui de om de afaceri putea să-i sponsorizeze pe ambii candidați. Deci nu are nici un fel de justificare logică un asemenea demers pe care l-ar fi făcut.

Cu privire la declarația martorului H.V., aceasta fiind un element de noutate, consideră că trebuie în primul rând analizat de ce și-a modificat acesta declarația. Solicită a se avea în vedere situația actuală a acestuia, în sensul că este arestat de 5 luni în altă cauză împreună cu fiul lui și în această situație poate să spună orice.

Referitor la faptul că a declarat că și-a schimbat declarația întrucât nu a vrut să se autoincrimineze consideră că nu era nimic ilegal, infracțional faptul că s-a dus trimis de M.G. la un om de afaceri să-l roage să ajute campania.

În al doilea rând acesta a declarat că s-a temut pentru integritatea lui și a familiei lui și că Ioan Niculae este un om potent financiar. Consideră că acestea nu sunt argumente serioase cu privire la revenire.

Referitor la faptul că a declarat că a plecat trimis de M.G. la Ioan Niculae pentru că I.C. nu vroia să stea de vorbă cu Ioan Niculae consideră, de asemenea, că nu există nici un fel de argumentare, întrucât I.C. este destul de apropiat de Ioan Niculae pentru că era președinte la E. și avea fonduri la această bancă.

În continuare martorul a mai arătat că s-a făcut o singură plată prin bancă și a fost achitată aproximativ suma de .. euro în legătură cu contractul cu I.. Astfel, precizează că Ioan Niculae nu a cerut nimic, nu i s-a propus nimic.

Consideră că declarația martorului H.V. trebuie pusă sub semnul întrebării măcar sub aspectele evident stridente pe care le are și anume poziționarea sa ca martor sincer care spune că nu a făcut în reprezentarea proprie nimic ilegal, dar pe de altă parte vine să spună adevărul după patru ani temându-se să nu se autoincrimineze.

Mai arată că a făcut dovada de la urmărire penală cu hotărârea Consiliului de Administrație de la I. că a fost luată încă din luna mai decizia privind comandarea acestui studiu și nimeni nu a contestat

valabilitatea acelu înscris și faptul că el există, existând de asemenea și dovada că studiul a fost valorificat.

Abstracție făcând de decizia Mischie contra României solicită respingerea apelului Parchetului, constatând că sunt suficient de multe și convingătoare probele administrate pentru a se aprecia și valida hotărârea de achitare pronunțată de instanța de fond. Depune concluzii scrise.

Apărătorul ales al intimatului-inculpat Niculae Ioan arată că este de acord cu susținerile antevorbitorilor săi.

Solicită respingerea apelului formulat de Parchet și menținerea hotărârii apelate, ca fiind legală și temeinică.

Solicită a se avea în vedere concluziile scrise pe care le depune la dosar.

Consideră că din întregul material probator nu rezultă că acel contract ar fi fost plăsmuit ci acel contract este real, s-au făcut plățile, s-a prestat serviciul, s-a dat studiul de la I. către I. cu toate argumentele aduse până în prezent.

Apreciază că nu poate subzista complicitate la fals imputată inculpatului Ioan Niculae și nu există nici o probă care să susțină această afirmație.

În opinia sa, având în vedere contextul în care a fost dată declarația de către martorul H.V., modul în care a fost dată, precum și conținutul ei nu este o declarație credibilă care să poată fi avută în vedere de instanța de apel. Apreciază că această declarație indică după cum este formulată respectarea unui „termen prestabilit” pentru a susține construcția acuzatorială așa cum a fost ea formulată.

Intimatul-inculpat Gheorghe Bunea Stancu, personal, având ultimul cuvânt, arată că este de acord cu susținerile apărătorului său ales. Consideră că este nevinovat.

Intimatul-inculpat Teodorescu Gheorghe, personal, având ultimul cuvânt, se consideră nevinovat. Arată că este de acord cu susținerile apărătorului său ales și și-a menținut declarațiile date.

Intimatul-inculpat Bărac Viorel, personal, având ultimul cuvânt, arată că este de acord cu susținerile apărătorului său ales și nu mai are nimic de adăugat.

Intimatul-inculpat Ioan Niculae, personal, având ultimul cuvânt, arată că nu avea nici o datorie la R. în anul 2009. Mai arată că procurorul de caz a precizat în fața lor că îi pare rău că trimite în judecată doi oameni nevinovați (el și Bărac Viorel) întrucât adevăratul păpușar nu a fost scos la iveală.

CONSIDERENTE:

Deliberând asupra apelului penal de față, din actele și lucrările dosarului, constată și reține următoarele:

Prin sentința penală nr.1043 din data de 20.11.2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în baza disp. art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d cod procedură penală, a fost achitat inculpatul GHEORGHE BUNEA STANCU [...], pentru infracțiunea prev. de art. 13 din Legea nr.78/2000.

În baza disp. art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. b cod procedură penală, a fost achitat inculpatul TEODORESCU GHEORGHE [...], pentru infracțiunea prev. de art. 290 Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (trei acte materiale).

În baza disp. art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. b cod procedură penală, a fost achitat inculpatul BĂRAC VIOREL [...], pentru infracțiunea prev. de art. 290 Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (două acte materiale)

În baza disp. art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a cod procedură penală, a fost achitat inculpatul NICULAE IOAN [...], pentru infracțiunea prev. de art. 26 Cod penal rap. la art. 290 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (două acte materiale).

În baza disp. art. 357 alin.2 lit. f cod procedură penală, au fost respinse - ca neîntemeiate - cererile reprezentantului Parchetului de pe

lângă Î.C.C.J. - Direcția Națională Anticorupție, de desființare a înscrisurilor și de confiscare specială a sumei de 641.730 lei.

În baza disp. art. 192 alin.3 cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul fondului – analizând actele și lucrările dosarului, după expunerea situațiilor de fapt și de drept dezvoltate în rechizitoriu, precum și a mijloacelor de probă pe care s-a întemeiat actul de acuzare – a arătat următoarele:

Prin sentința penală nr.561 din 25.05.2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București (dosar nr.938/299/2012), conform art. 300 alin. 1 și 2 c.proc.pen., s-a dispus restituirea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a dosarului nr. 107/P/2010, privind pe inculpații Gheorghe Bunea Stancu, Bărac Viorel, Niculae Ioan și Teodorescu Gheorghe, în vederea refacerii actului de sesizare a instanței.

Analizând actul de sesizare, instanța a constatat că acesta descrie fapta pentru care inculpatul Niculae Ioan este trimis în judecată în mod amplu, dar, totodată, lasă loc de echivoc, nearătând dacă doar una, mai multe sau eventual toate multiplele acțiuni descrise ca fiind săvârșite de inculpat (convorbiri telefonice multiple purtate în diverse zile cu diverși interlocuțori, convorbiri purtate în mediul ambiental, plata unor sume de bani de către societatea la care inculpatul este președinte al Consiliului de Administrație, interesul manifestat pentru numiri în funcții publice, întreținerea de relații comerciale cu o societate comercială „suspectată”, că a finanțat un partid politic) reprezintă implicarea, ajutorul dat de acest inculpat la contrafacerea actelor, dacă acest ajutor este unul material sau moral.

Totodată, procurorul nu identifică din multitudinea actelor descrise ca fiind săvârșite de inculpatul Niculae Ioan care este „înțelegerea” cu autorul faptei, în condițiile în care, potrivit art. 26 C.pen., complicitatea este definită ca înlesnirea, ajutorul dat cu intenție la săvârșirea faptei, iar de esența acestei forme de participație penală este existența unei înțelegeri între complice și autorul faptei.

Actul de sesizare a instanței - se arată în sentința penală nr.561 din 25.05.2012 - trebuie să cuprindă, conform art.263 alin.1 și art.203 Cod procedură penală, descrierea detaliată a faptei și încadrarea juridică data de procuror, care de asemenea trebuie să fie detaliată.

Toate aceste elemente sunt necesare, iar analiza, fie și amplă a probatoriului nu poate suplini lipsa unora dintre elementele esențiale.

De asemenea, se mai reține că incertitudinea cu privire la conținutul și întinderea activității care s-ar circumscrie faptei de „implicare...ajutor dat în plăsmuirea actelor...” creează grave disfuncții în exercitarea dreptului la apărare, componentă a dreptului la un proces echitabil, drepturi prevăzute de art. 171 Cod procedură penală și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

În considerarea exercitării drepturilor procesuale recunoscute în favoarea inculpatului și a garanțiilor procesuale specifice fazei judecătii, actul de sesizare a instanței, respectiv rechizitoriul, trebuie să fie clar formulat.

Tocmai de aceea și doctrina recentă, consacră obligația procurorului de a face o descriere a faptei din perspectiva încadrării juridice dată de procuror, în mod detaliat, precis și complet.

Este necesar ca rechizitoriul să cuprindă, pentru a satisface standardul european de protecție, impus de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, la secțiunea „în drept”, analiza elementelor constitutive ale infracțiunilor pentru care s-a început urmărirea penală (M. Udroi. O. Predescu, Protecția Europeană a drepturilor omului și procesul penal roman, editura C.H. Beck, pag. 703).

Ca urmare, s-a constatat că se impune refacerea actului de sesizare a instanței din această perspectivă pentru ca procurorul să arate expres și fără echivoc în ce constă „implicarea” inculpatului Niculae Ioan în plăsmuirea actelor, în ce constă ajutorul dat de acesta, dacă a îmbrăcat forma complicității morale sau a celei materiale și care este „înțelegerea” cu autorul faptei.

Prin decizia penală nr. 1933 din 11.10.2012, Curtea de Apel București - Secția I Penală a admis recursul declarat de Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție-DNA, a casat în integralitate sentința penală

nr.561 din 25.05.2012 a Judecătorei Sectorului 1 București și a trimis cauza în vederea continuării cercetării judecătorești la aceeași instanță, respectiv Judecătoria sector 1 București.

Curtea de Apel București a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 300 din Codul de procedură penală, pentru a se dispune restituirea cauzei la procuror, pentru refacerea actului de sesizare, instanța fondului trebuia să constate dacă neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop.

Faptul că, în actul de sesizare, procurorul nu ar fi indicat – în mod concret – în ce a constatat activitatea infracțională a inculpaților, rolul pe care fiecare l-ar fi avut în legătură cu realizarea și semnarea contractului de prestări servicii nr.138/03.09.2009, încheiat între S.C. I. S.A. și S.C. I. S.R.L. și a procesului verbal de recepție/finalizare a raportului sociologic realizat, se apreciază că, instanța – cu ocazia soluționării în fond a cauzei – are posibilitatea legală de a sancționa eventualele nereguli ce țin de insuficienta prezentare a situației de fapt, de o eventuală încadrare juridică necorespunzătoare probatoriului administrat în faza urmăririi penale (încadrare juridică incompletă) etc.

Potrivit dispozițiilor prev. de art. 317 Cod procedură penală, obiectul judecății se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare, iar în baza art. 334 Cod procedură penală, instanța, în cursul judecății, poate schimba încadrarea juridică dată faptelor prin rechizitoriu.

În final, judecătorul, după efectuarea cercetării judecătorești, poate să pronunțe o soluție de condamnare, achitare deci, ceea ce rezultă din probatoriul administrat, iar pe de altă parte, are și căderea de a stabili și forma participației (autor, coautor, complice, instigator).

Așadar, se apreciază că dosarul de urmărire penală – în conținutul lui – prezintă suficiente elemente care să permită judecătorului a purcede la începerea cercetării judecătorești.

După casare cu trimitere spre rejudecare, cauza a fost înregistrată la Judecătoria Sectorului 1 București la data de 28.11.2012 sub număr 938/299/2012*.

La termenul din data de 06.02.2013, instanța le-a adus la cunoștință inculpaților dispozițiile art. 320¹ C. proc. pen., aceștia învederând că nu doresc să fie judecați potrivit procedurii prevăzute de acest text de lege, considerându-se nevinovați.

În aceste condiții, pe parcursul cercetării judecătorești, instanța a procedat la readministrarea probatoriului din cursul urmăririi penale, audiindu-i la termenul de judecată de la 06.02.2013 pe inculpații Gheorghe Bunea Stancu, Teodorescu Gheorghe, Bărac Viorel și Niculae Ioan.

Totodată, s-a procedat la audierea martorilor propuși de Ministerul Public prin rechizitoriu, respectiv (...).

A fost administrată proba cu înscrisuri.

Inculpatul Niculae Ioan a solicitat, la termenul de judecată de la 20.03.2013, efectuarea unei expertize fonocriminalistice, cu privire la interceptările din mediul ambiental și cele ale convorbirilor telefonice menționate în actul de sesizare a instanței, cu indicarea în cererea depusă a convorbirilor a căror expertizare se solicită, precum și a obiectivelor la care să răspundă expertiza solicitată.

Prin încheierea de ședință de la 03.04.2013, instanța a respins solicitarea inculpatului Niculae Ioan de efectuare în cauză a unei expertize cu privire la interceptările indicate în cerere, apreciindu-se de instanță că la momentul solicitării, în raport de susținerile formulate, aceasta nu este utilă cauzei.

Cererea a fost reiterată și pusă în discuție la termenul de judecată de la 26.06.2013 - fila 168 dosar fond 938/299/2012*, când inculpatul Niculae Ioan, prin avocat, a renunțat la administrarea acestei probe, instanța luând act de manifestarea de voință a acestuia.

În ședința publică de la 15.05.2013, la solicitarea inculpatului Bărac Viorel, prin avocat, dar și a elementelor rezultate din declarația martorei C.Ș.audiată în aceeași ședință - fila 133 dosar fond 938/299/2012*, instanța, în baza art. 67 C.proc.pen., a apreciat ca fiind utilă cauzei efectuarea unei adrese către A.N.A.F.- Garda Financiară - Secția municipiului București pentru a comunica instanței nota de constatare seria B, nr. 18242/23.09.2010.

Relațiile solicitate au fost comunicate instanței cu adresa 132246/26.06.2013- filele 186-191 dosar fond 938/299/2012*.

Analizând ansamblul materialului probator administrat în cauză, judecătorul fondului a reținut următoarea situație de fapt:

Evenimentele relevate de DNA și pe care-și întemeiază acuzațiile sunt cele petrecute în perioada septembrie-noiembrie 2009, respectiv noiembrie 2009 desprinse din nota Serviciului Român de Informații privind întâlnirea dintre inculpații Niculae Ioan și Gheorghe Bunea Stancu din data de 05.11.2009 în incinta Hotelului Mariott din București, unde au purtat o discuție înregistrată în baza mandatului .. emis de Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și din conținutul contractului de prestări servicii .., proces verbal de recepție/ finalizare a raportului sociologic realizat de I. pentru S.C. I. S.A. și factura ...

Pornind de la convorbirile redade, procurorul a raportat conținutul discuțiilor de la 05.11.2009 la contractul de prestări servicii încheiat de inculpatul Teodorescu Gheorghe reprezentant al S.C. I. –CERCETARI ȘI MARKETING POLITIC S.R.L. cu S.C. I. S.A. reprezentată de inculpatul Bărac Viorel, respectiv nr. ..., procesul - verbal de recepție din ... și factura nr. ..., în valoare de 641.730 lei, concluzionând că aceste înscrisuri s-au folosit drept paravan al relaționării contractuale comerciale dintre I. și I., fiind menționate servicii prestate aparent, fictive, contractul fiind o plăsmuire cu obiect nereal, tocmai pentru a oferi acoperire realei destinații a sumelor de bani de .. lei plătite de inculpatul Niculae Ioan.

Această sumă de bani are - în opinia acuzării - corespondent în conținutul notei SRI mai sus amintită, reprezentând o confirmare a îndeplinirii angajamentului asumat de inculpatul Niculae Ioan de a susține campania Partidului Social Democrat și pe candidatul acestuia, M.D.G.la alegerile pentru funcția de Președinte al României, din toamna anului 2009, dar cu condiția ca inculpatul Niculae Ioan să fie asigurat ulterior alegerilor, că în cazul câștigării alegerilor de către respectivul candidat, la conducerea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, precum și la nivelul celor două societăți naționale ce aveau ca obiect gestionarea și distribuirea gazului natural (SNTGN T. și SNGN ROMGAZ SA) vor fi desemnate persoane care să-i susțină interesele.

Se reține de acuzare că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu reprezenta persoana care avea influență și autoritate datorită funcției publice pe care o avea în cadrul PSD, respectiv de Președinte al Consiliului Județean Brăila și, uzând de aceste atribute, a obținut prin încălcarea dispozițiilor legale de finanțare a partidelor politice suma de 1 milion de euro de la inculpatul Niculae Ioan, patron al S.C. I. S.A. pentru a fi folosită în cadrul campaniei electorale ce a avut loc la sfârșitul anului 2009.

Din conținutul contractului de prestări servicii 138/03.09.2009, reiese în opinia acuzării că inculpatul Niculae Ioan s-a implicat în plătirea acestui contract și a actelor subsecvente, iar inculpații Bărac Viorel și Teodorescu Gheorghe au plăsmuit acest contract având ca obiect realizarea de către I. S.A. a unui studiu de piață, privind sectorul construcțiilor din România, în scopul disimulării adevăratei destinații a banilor oferiți în realitate de inculpatul Niculae Ioan pentru a fi folosiți în cadrul campaniei electorale de la sfârșitul anului 2009.

Cadrul legal aplicabil finanțării partidelor politice este menționat în rechizitoriu ca fiind dispozițiile art. 5 alin. 3-4 indice 1 din Legea nr./2006.

2. În privința faptei reținută de procuror în sarcina inculpatului Gheorghe Bunea Stancu prin actul de sesizare, instanța de fond a constatat că aceasta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr.78/2000, lipsind latura obiectivă.

a) Situația de fapt din actul de acuzare constă în aceea că, în cursul lunii noiembrie 2009, și-a folosit influența și autoritatea funcției de președinte al organizației județene Brăila a Partidului Social Democrat, în scopul de a obține, cu încălcarea dispozițiilor legale ce privesc finanțarea partidelor politice, suma de 1.000.000 Euro de la numitul Niculae Ioan, patron al S.C. I. S.A., pentru a fi folosită în cadrul campaniei electorale ce a avut loc la sfârșitul anului 2009.

Potrivit înțelegerii infracționale, sumele de bani urmau a fi furnizate indirect, prin achitarea de către Ioan Niculae a unor facturi/debite ale respectivei entități politice către diferiți furnizori de

servicii ce aveau legătură cu campania electorală, tocmai pentru a oferi o acoperire realei destinații a sumelor de bani și a oculta respectarea dispozițiilor legale ce privesc finanțarea partidelor politice.

Calitatea de subiect activ a inculpatului Gheorghe Bunea Stancu este dată de poziția deținută de acesta în cadrul unui partid politic, mai precis aceea de președinte al organizației județene Brăila al Partidului Social Democrat.

b). Cadrul legal aplicabil este prev. de art.13 din Legea nr.78/2000

3. Analiza acuzațiilor Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție prin prisma probatoriului administrat în cauză și a dispozițiilor legale aplicabile.

a) Acuzația că scopul folosirii influenței și autorității de către inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, în raport cu inculpatul Ioan Niculae, este unul explicit, evident – să-l determine pe acesta din urmă să își ducă la îndeplinire intenția de a finanța campania electorală a candidatului partidului în care Bunea Stancu deținea o funcție de conducere.

Acuzarea susține prin actul de sesizare a instanței că probatoriul administrat a conturat fără echivoc trăsăturile esențiale ale infracțiunii prev. de art.13 din Legea nr.78/2000, atât în conținutul dialogului de la data de 05.11.2011 dintre inculpatul Gheorghe Bunea Stancu și inculpatul Ioan Niculae, interceptat în baza mandatului emis de Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și din conținutul mai multor dialoguri telefonice dintre inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, pe de-o parte, și inculpatul Ioan Nicolae sau alte persoane (martorul B.C.I.), pe de altă parte, convorbiri telefonice fie anterioare momentului noiembrie 2009, fie ulterioare acestui moment, interceptate de asemenea în baza mandatelor/autorizațiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Acuzarea precizează că „influența și autoritatea” inculpatului Gheorghe Bunea Stancu era, cel puțin la momentul săvârșirii infracțiunii, una reală, asumată și afirmată, izvorând atât din poziția deținută în partidul din care făcea parte – funcția politică, cât și din rolul activ exercitat de inculpat în numiri în diferite funcții publice, probatoriul relevând demersurile efectuate de inculpat în acest sens.

Mai mult, acuzarea susține că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, în cadrul unor dialoguri telefonice purtate cu inculpatul Ioan Niculae, afirmă cu convingere că mai multe posturi – funcții de conducere în anumite instituții publice importante, „i se cuvin”, deoarece organizația de partid județeană condusă de el, a obținut la alegerile generale din 2008, locul 2 pe țară la număr de voturi, pentru ca după câteva săptămâni să îi confirme aceluiași inculpat, respectiv Ioan Niculae, în cadrul altui dialog telefonic, că datorită influenței sale a reușit să determine numirea în respectivele funcții publice a oamenilor agreeți de el („oamenii săi”).

Printre funcțiile vizate și obținute în modalitatea prezentată de inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, acuzarea enumeră următoarele: ANRM, Rezervele Statului, CEC, Eximbank, Agenția Națională de Mediu etc.

Se susține, în actul de acuzare, că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, nu numai la momentul 05.11.2009 când discută cu inculpatul Ioan Niculae „lasă să se creadă că are influență” în actul decizional de numire în funcții publice importante, ci și anterior, în mai multe discuții purtate cu același inculpat Ioan Niculae, astfel că, în opinia procurorului, această influență și autoritate a inculpatului Gheorghe Bunea Stancu este reală și credibilă.

În acest context, în ceea ce-l privește pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, autoritatea și influența acestuia sunt atât explicate, exprimate fără rețineri în fața inculpatului Ioan Niculae - prin afirmații de genul că „numește în funcții publice”, „schimbă ministrii” etc., cât și implicite – prin raportarea la poziția deținută de acesta în cadrul partidului din care face parte și prin relaționarea cu persoanele ce dețin cele mai importante funcții în respectivul partid politic, rezultând astfel „notorietatea” afirmată, asumată de inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, a „cunoștințelor pe care le are” și care îl pot sprijini în orice demers, precum și din notorietatea sub care este cunoscut.

Din coroborarea materialului probator administrat în cauză, judecătorul fondului a reținut următoarele:

Teza acuzatorială, constând în folosirea influenței sau autorității de către inculpatul Gheorghe Bunea Stancu ca fiind una reală, asumată și afirmată, izvorând din poziția deținută în partidul din care face parte, și

din rolul activ exercitat de inculpat in diferite funcții publice este neîntemeiată.

E necesar a se face câteva distincții rezultate din doctrină al ansamblului de fapte și împrejurări care formează obiectul probațiunii, respectiv între fapte și împrejurări care se referă la fondul cauzei și fapte și împrejurări care se referă la normala desfășurare a procesului penal.

Pornind de la această distincție, rezultă că elementele pe care trebuie să le cuprindă o probă sunt fapte distincte: faptul principal al probațiunii și faptele probatorii.

Faptul principal al probațiunii îl constituie însuși obiectul procesului penal – comiterea cu vinovăție de către învinuit sau inculpat a faptei prevăzute de legea penală pentru care este urmărit sau judecat.

Faptele probatorii sunt fapte sau împrejurări care deși nu se cuprind în faptul principal, prin existența sau inexistența lor, asigură constatarea existenței sau inexistenței faptului principal, conducând pe cale indirectă la stabilirea faptului principal.

Acestea, respectiv faptele probatorii sunt indicii care permit formularea unor deducții logice privind aspectele rezolvării cauzei.

În orice proces penal este posibil și este necesar să se dovedească faptele, stările, situațiile și împrejurările care confirmă sau infirmă învinuirea.

Obligația de a strânge date cu privire la împrejurări care au determinat, înlesnit sau favorizat săvârșirea infracțiunii revine potrivit art. 202 alin. 4 Cpp organelor de urmărire penală.

Când învinuirea unei persoane cu privire la săvârșirea unei infracțiuni în anumite circumstanțe poate fi neîntemeiată, total sau în parte, în atare situație se ivește situația de a dovedi prin probe realități de fapt care infirmă total sau modifică în parte învinuirea inițială.

Așadar, în latura penală a cauzei sunt susceptibile de a fi dovedite atât faptul principal, cât și faptele probatorii, adică realitățile de fapt a căror stabilire conduce indirect la confirmarea sau infirmarea acuzării.

În concret, în procesul penal faptul principal cât și faptele probatorii constituie componente ale obiectului probațiunii, deoarece stabilirea acestora asigură soluția finală, esențială a acțiunii penale în procesul penal.

Există o anumită categorie de realități de fapt care, deși nu se află în relație nemijlocită cu faptul de dovedit, ci sunt doar conexe acestuia – pot să procure informații din care organele judiciare sau organele de urmărire penale sau instanța de judecată pot deduce prin raționament concluzii cu privire la realitatea faptului imputat unei anumite persoane.

Este categoria faptelor similare, auxiliare sau negative, care pot intra în obiectul probațiunii dacă îndeplinesc condițiile de a fi concludente și pertinente.

Ca atare, faptele similare pot servi la stabilirea situației de fapt confirmând acuzarea sau infirmând-o, iar odată dovedite faptele similare pot fi folosite pentru a proba un alt fapt hotărâtor pentru soluționarea procesului penal.

De aceea faptele similare se pot afla în relații de conexitate, fie cu faptul principal fie cu faptele probatorii, fie deopotrivă cu faptul principal și cu faptele probatorii.

Există o anumită categorie de realități de fapt care, deși nu se află în relație nemijlocită cu faptul de dovedit, ci sunt doar conexe acestuia – pot să procure informații din care organele judiciare sau organele de urmărire penale sau instanța de judecată pot deduce prin raționament concluzii cu privire la realitatea faptului imputat unei anumite persoane.

Este categoria faptelor similare, auxiliare sau negative, care pot intra în obiectul probațiunii dacă îndeplinesc condițiile de a fi concludente și pertinente.

Ca atare, faptele similare pot servi la stabilirea situației de fapt, confirmând acuzarea sau infirmând-o, iar odată dovedite faptele similare pot fi folosite pentru a proba un alt fapt hotărâtor pentru soluționarea procesului penal.

De aceea faptele similare se pot afla în relații de conexitate, fie cu faptul principal fie cu faptele probatorii, fie deopotrivă cu faptul principal și cu faptele probatorii.

În obligația de a lămuri cauza sub toate aspectele pe bază de probe astfel cum expres sunt instituite, dispozițiile art. 62 C.proc.pen includ în sfera faptelor ce conduc la dovedirea faptului principal și a faptelor probatorii și categoria faptelor similare în măsura în care în concret relevă a fi pertinente, concludente și utile pentru aflarea adevărului, în scopul de a nu deschide în caz contrar, calea unor erori judiciare.

Faptele similare datorită relațiilor de condiționare cu faptul principal apar ca probe ce se asimilează cu o rezonanță mentalis probelor indirecte sau de gradul II.

Din aceste motive ele trebuie coroborate cu cel puțin o probă directă sau cu mai multe probe indirecte propriu-zise.

În speță, acuzarea susține că autoritatea și influența inculpatului Gheorghe Bunea Stancu rezultă din exprimările fără rețineri ale acestuia în discuțiile cu inculpatul Nicolae Ioan, prin afirmații că „El numește în funcții publice, schimbă miniștri” raportat la poziția pe care acesta o are în partidul din care face parte și prin relaționarea cu persoanele ce dețin cele mai importante funcții în partidul politic, concluzionând că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu are o „notorietate afirmată, asumată, a cunoștințelor pe care le are și care îl pot sprijini în orice demers, precum și prin notorietatea sub care este cunoscut”.

Acuzarea susține că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu are o poziție și rol activ în diferite funcții publice în scopul creșterii nivelului pertinentei, utilității și concludenței notelor redade urmare a interceptării convorbirilor telefonice ale inculpatului Gheorghe Bunea Stancu cu inculpatul Nicolae Ioan, Burci Cristi din 29.01.2009, 07.03.2009, 07.03.2009, 08.03.2009, 08.03.2009, 20.10.2009, 07.07.2009, 13.07.2009, 29.11.2009, 08.07.2009, 08.07.2009 – f. 53-62, vol. I bis d.u.p.

Dar, inculpatul Gheorghe Bunea Stancu în declarația dată, nu a confirmat realitatea afirmațiilor din interceptările amintite.

Astfel, atât la urmărirea penală (f. 47-59, vol. I d.u.p.), cât și în timpul judecății (f. 31-32, dosar fond) a negat influența sau autoritatea sa în cadrul partidului, declarând că „...că am avut cu acesta (inculpatul Niculae Ioan) o serie de discuții de-a lungul anilor, discuții care au vizat mai multe domenii și care s-au bazat pe relațiile de prietenie pe care le am cu acesta... am avut numeroase discuții, însă despre suma de 1 milion de euro pentru Campania M.G.nu am discutat pentru că nici nu era în căderea mea să am o astfel de discuție, mai ales că nu aveam o funcție de conducere în partid la nivel național.

Eu nu aveam atribuții în partid legate de colectarea banilor pentru campanie, nu eram trezorer, nu eram șef de campanie și nu eram secretar general al partidului.

Am avut cu domnul Ioan Niculae discuții cu caracter general, inclusive discuții politice. Este posibil ca în cadrul discuțiilor cu caracter general să fi atins și aspecte legate de această campanie a domnului Geoană, dar însă nicio discuție legată de colectarea vreunei sume de bani pentru această campanie”.

Inculpatul arată în continuarea declarației că nu-l cunoaște pe inculpatul Teodorescu Gheorghe „... l-am văzut pe acesta în momentul în care am fost chemați în fața instanței de judecată. Nu am nicio legătură cu suma de 1 milion de euro reținută în actul de sesizare al instanței ca reprezentând o sumă pentru finanțarea campaniei M.D.G....și nici pe inculpatul Bărac Viorel... nu-l cunoșteam înainte de a veni aici, în fața instanței de judecată”.

Același inculpat, detaliază în declarația dată în fața instanței de judecată că nu are nicio legătură cu încheierea contractului între I. și S.C. I., nu a avut cunoștință de încheierea acestui contract, a aflat ulterior de existența acestuia, astfel cum rezultă din transcript la data de 05.11.2009 și a aflat că prestațiile din acel contract au fost achitate înainte de 05.11.2009.

Inculpatul arată inexistența vreunei discuții cu martorul M.D.G.despre o eventuală finanțare a campaniei de către inculpatul Ioan Niculae pentru alegerile din toamna anului 2009, la funcția de președinte, cât și despre numirea unor persoane în funcții de ministru sau în funcții de conducere la alte societăți, cum ar fi RomGaz sau T..

Referitor la relația sa de prietenie cu inculpatul Niculae Ioan, inculpatul Gheorghe Bunea Stancu arată că „Sunt prieten cu Ioan Niculae de mai mulți ani, acesta nu este o persoană asupra căreia cineva și atât mai puțin eu și-ar folosi influența pentru a obține o sumă de bani”.

Acuzarea își întemeiază susținerile numai pe convorbirile redată mai sus, deși martorii audiați în cauză și înscrisurile de la dosar infirmă teza acuzatorială, confirmând susținerile inculpatului din declarația dată la instanță.

Astfel, martorul C.I.M. declară că „Dintre inculpații din cauza de față îl cunosc doar pe inculpatul Niculae Ioan, pe domnul Gheorghe Bunea Stancu l-am cunoscut astăzi în instanță.

Nu cunosc nimic legat de încheierea unui contract între S.C. I. și I., am aflat despre acest contract la DNA. Nu am fost implicat în Campania prezidențială la care a fost implicat M.G. și nu am discutat cu niciunul dintre inculpații din cauza de față cu privire la acea campanie...

Nu cunosc nimic legat de...implicarea domnului Gheorghe Bunea Stancu în Campania prezidențială a lui M.D.G.”.

Martorul M.D.G. declară că „că modul de finanțare a campaniei electorale este sarcina trezorerului partidului și de către legea care guvernează finanțarea partidului.

Nu am avut conversații de niciun fel cu reprezentanții societăților I. și DSE Consulting cu privire la finanțarea campaniei electorale din anul 2009.

Nu cunosc nimic în legătură cu vreun contract încheiat între I. și I. având ca obiect cercetări sociologice. În anul 2009 noi am avut un contract cu o firmă americană de consultanță dar nu cu I..

Arăt că îl cunosc pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, care este colegul meu de partid, dar niciodată nu am avut o discuție cu acesta în legătură cu Ioan Niculae sau de existența vreunei alte relații cu acesta.

Arăt că îl cunosc pe inculpatul Ioan Niculae ca și persoană publică dar eu nu am avut întâlniri cu acesta în anul 2009.

Nu am avut nicio discuție legată de finanțarea campaniei electorale din anul 2009 cu Gheorghe Bunea Stancu, nefiind atributul acestuia din urmă.

Nu știu nimic în legătură cu vreo promisiune făcută de Gheorghe Bunea Stancu făcută lui Ioan Nicolae cu privire la punerea în funcție de conducere la diferite instituții a unor persoane pentru că astfel de afirmație nu are nicio legătură cu realitatea”.

Martorul B.C.I., în declarația dată, nu cunoaște nimic în legătură cu fapta reținută de procuror în sarcina inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, acesta relatând aspecte extrane obiectului prezentei cauze și pentru care procurorul a dispus disjungerea prin același act de sesizare: „Despre schimbătoarele de cale care proveneau de la SC Roza nu îmi mai amintesc în prezent alte aspecte, au trecut 9 ani de la momentul în care am dat declarație și în care am spus adevărul, îmi mențin declarația dată. Nu îmi amintesc să fi primit la Timișoara schimbători de cale achiziționați de companie. Cunosc numele de Ceaușiu Constantin, acesta era șef de echipă primitor-distribuitor la Baza Jebel”.

Concluzionând asupra aspectelor referitoare la influența prin poziția deținută și rolul activ al inculpatului Gheorghe Bunea Stancu exercitat în diferite funcții, instanța de fond a constatat existența funcției inculpatului Gheorghe Bunea Stancu de Președinte al Consiliului Județean Brăila și Președinte al Organizației Județene P.S.D. Brăila, dar nu există niciun element care să justifice că poziția inculpatului este una care să-l fi determinat pe inculpatul Nicolae Ioan să relaționeze cu inculpatul Gheorghe Bunea Stancu pentru obținerea de avantaje pentru sine dacă la conducerea diferitelor entități ar fi fost persoane agreeate de inculpatul Nicolae Ioan.

Instanța de fond a constatat că influența, poziția, rolul activ la care se referă acuzarea rezultă din conținutul redărilor sus amintite, dar ele sunt pure ficțiuni ale inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, fără corespondent în realitate, prin raportare și la normele legale ce reglementează numirea unor persoane în funcții de conducere, demiterea acestora.

Se observă (arată judecătorul) că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu folosește în exprimare „Eu îl dau afară” „Partidul meu” „Am pus în funcție 3-4 miniștri” „Am vorbit și nu mă refuză că eu am dus voturi” etc.

Mai susține judecătorul fondului că, dacă acuzarea ar fi pornit de la realizarea profilului psihologic al inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, pe baza redărilor din interceptările amintite, continuând cu drepturile și obligațiile, atribuțiile acestuia în cadrul P.S.D. și în campania electorală pentru alegerea Președintelui din 2009 cu relațiile amicale ale acestuia cu diferiți lideri politici, ar fi fost evitată construirea unei acuzații care nu conturează infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000.

Prin natura obligațiilor sale, procurorul în realizarea unei cercetări complete, concise, avea să întocmească o caracterizare obiectivă a comportamentului infracțional, cercetând personalitatea inculpatului Gheorghe Bunea Stancu nu numai prin prisma „delictului”, cât și a raportului cu celelalte părți ale procesului, precum și cu persoanele în interiorul organizației de partid județene Brăila al cărui președinte era.

Acuzarea a realizat traseul discuțiilor inculpatului Gheorghe Bunea Stancu cu inculpatul Nicolae Ioan, dar le-a coroborat cu mijloace de probă care nu au nicio legătură cu conținutul convorbirilor, ele rămânând desprinse de res probandae, neavând astfel capacitatea singulare să realizeze thema probandum format din ansamblul realităților de fapt cu semnificație juridică de cunoașterea cărora depinde aflarea adevărului și justa soluționare a raportului juridic penal de conflict în cadrul procesului penal.

Deoarece codul de procedură penală nu prevede o ierarhizare a probelor, în general, deci și a înscrisurilor, organele judiciare au obligația să verifice cu atenție orice înscris pentru a verifica autenticitatea lui, conținutul și valoarea probatorie.

Aprecierea valorii probatorii a înscrisurilor se face de organele de urmărire penală și de instanța de judecată potrivit convingerii lor, formată în urma examinării tuturor probelor administrate și conducându-se după conștiința lor juridică.

Or, punând în balanță conținutul convorbirilor telefonice cu împrejurările în care a fost încheiat contractul nr. 138 din 03.09.2009,

procesul-verbal și factura emise în baza contractului, nu rezultă nicio legătură de cauzalitate între acestea.

Nota de redare a interceptării din 05.11.2009 este ulterioară manifestării de voință a părților contractante din contractul nr. 138, nu există alte probe care să confirme calificarea contractului ca paravan, cât timp nu este dovedită legătura de cauzalitate.

Rezultă din declarațiile inculpaților Teodorescu Gheorghe și Bărac Viorel – arată instanța - că aceștia nu se cunoșteau cu inculpatul Gheorghe Bunea aspecte confirmate și de martorii Cadar Marcel Gicu „...Nu-l cunosc pe Bunea Stancu și nu cunosc nimic despre implicarea acestuia în campania electorală din anul 2009”, martora Toncea Nicoleta-Mariana declară că „...Nu am cunoștință dacă inculpatul Gheorghe Bunea Stancu a fost implicat în vreun fel în vreo campanie electorală...”, martorul T.I.declară „... Din câte îmi amintesc s-a discutat însă în cadrul Consiliului de Administrație în legătură cu necesitatea efectuării unui studiu de piață privind construcțiile în România, nu s-a stabilit însă încheierea unui contract cu o anumită firmă pentru a se realiza acest studiu.

În cadrul I. în ipoteza în care nu existau specialiști în cadrul societății pe diverse domenii se apela la specialiști pe domeniile respective din afară.

Astfel se procedează și în prezent. Nu îl cunosc pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu nu cunosc niciun aspect legat de implicarea acestei persoane în vreo campanie președinteală”.

A apreciat judecătorul fondului că, rezultă că liantul între contractul nr. 138 și nota de redare a interceptării din 05.11.2009 o reprezintă declarația martorilor sus amintiți, însă aceștia infirmă prin conținutul declarației orice legătură a inculpatului Gheorghe Bunea cu voința părților contractante.

Contractul nr. 138 din 03.09.2009 reprezintă un mijloc de probă pentru că în el este materializată gândirea și voința părților ce au relevanță asupra faptelor sau împrejurărilor de fapt ce intră în cadrul obiectului probațiunii în prezenta cauză.

Nu poate fi reținută teza acuzatorială că influența inculpatului Gheorghe Bunea Stancu era una reală și credibilă, deoarece ar trebui să punem la îndoială capacitatea inculpatului Nicolae Ioan de a empatiza.

Or, e cunoscut din probatoriu că acesta era o persoană cu multă personalitate, un om de afaceri foarte cunoscut în lumea afacerilor, cu cifre de afaceri foarte mari, astfel că relaționarea dintre inculpatul Gheorghe Bunea Stancu și inculpatul Nicolae Ioan rămân la stadiul unor informări amicale, de rutină, obișnuite.

A da valoarea probatorie unor schimburi de opinii, de informări este în contradicție cu scopul probațiunii.

Afirmațiile inculpatului Gheorghe Bunea Stancu sunt în contradicție cu legea nu pot deveni fapt probatoriu pentru că le lipsește legalitatea, pentru că nu inculpatul Gheorghe Bunea Stancu schimbă miniștri, nu inculpatul Gheorghe Bunea Stancu schimbă legi, nu pune în funcții, nu inculpatul Gheorghe Bunea Stancu are partidul său, legislația românească având reglementări clare care nu lasă loc echivocului în numirea în funcții de conducere.

Numai dacă astfel de afirmații ar fi avut drept liant o persoană care ar fi fost îndrituită să facă numiri sau schimbări din funcții, atunci acele afirmații căpătau caracter de element probatoriu și coroborate cu înscrisurile ulterioare notelor de redare a interceptărilor telefonice căpătau o aparență de probe pe care organul judiciar le analiza.

Teza acuzatorială că scopul folosirii influenței și autorității este de a duce la sfârșit intenția inculpatului Nicolae Ioan de a finanța campania electorală nu este dovedită de vreme ce conținutul convorbirilor nu sunt acceptate de instanță ca fiind fapt probatoriu din motivele mai sus detaliate, fiind lipsite de finalitate prin conținutul lor.

Astfel, martorul H.V. declară în fața instanței de judecată „Nu am cunoștință despre existența unui contract între I. și I..

Nu am avut discuții cu inc. Nicolae Ioan referitoare la finanțarea campaniei electorale la prezidențiale privind pe M.G. prin intermediul firmei I..

Nu am discutat niciodată cu Bunea Gheorghe cu privire la finanțarea campaniei electorale din anul 2009.

Nu am cunoștință de vreo discuție între Ioan Niculae și Gheorghe Bunea Stancu”, iar martorul M.D.G.declară că „...îl cunosc pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, care este colegul meu de partid, dar niciodată nu am avut o discuție cu acesta în legătură cu Ioan Niculae sau de existența vreunei alte relații cu acesta... îl cunosc pe inculpatul Ioan Niculae ca și persoană publică dar eu nu am avut întâlniri cu acesta în anul 2009. Nu am avut nicio discuție legată de finanțarea campaniei electorale din anul 2009 cu Gheorghe Bunea Stancu, nefiind atributul acestuia din urmă”.

Așadar, influența inculpatului Gheorghe Bunea Stancu era iluzorie câtă vreme afirmația lui nu se sprijinea de un cadru legislativ și de nicio persoană îndrituită a putea face asemenea schimbări, lipsind certitudinea, iar pe de altă parte dincolo de orice îndoială, inculpatul Nicolae Ioan nu dorea decât informații despre lumea politică, despre persoanele aflate pe listing-ul propozabil exprimându-și acordul sau dezacordul propunerii numai în cadrul discuției cu inculpatul Gheorghe Bunea Stancu.

Convorbirea telefonică purtată la data de 29.11.2009, orele 16.46, între inculpatul Ioan Niculae și inculpatul Gheorghe Bunea Stancu este în opinia acuzării ulterior momentului infracțional – 5.11.2009, dar deși destul de „criptat” în ceea ce privește termenii folosiți și precauția exprimării, totuși susține acuzarea, rezultă implicit că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu discută cu inculpatul Ioan Niculae despre finanțarea campaniei electorale a candidatului PSD la alegerile prezidențiale, că Gheorghe Bunea Stancu discută despre „hârtii” – documente de plată – facturi, așa cum de altfel se și uzita pentru finanțarea mascată a campaniei electorale, că Gheorghe Bunea Stancu îi atrage atenția omului de afaceri că „H-ul” „nu joacă în zona lor”, referindu-se astfel la H.V.pe care îl suspiciona fie că nu susține interesele personale sau de afaceri ale celor doi inculpați, fie că nu este corect în ceea ce privește modalitatea de gestionare a surselor financiare donate „mascată” de diferiți oameni de afaceri.

În susținerea acestei teze a relevat doar fragmente de dialog, deși inculpații erau interceptați de mai mult timp, procedând numai la interpretarea acestei discuții, deși sunt notorii legăturile de afaceri ale acestora prin firmele la care dețineau acțiuni, le înlătură, axând dialogul exclusiv pe campania la alegerile prezidențiale din anul 2009 : „GHEORGHE BUNEA STANCU: Înfi. Hai, să văd dacă obțin niște hârtii, să vină băiatul la noi și după aia îți spun eu mai multe, că a fost la Brăila, doar ce a plecat. Că de-asta am sunat și am făcut niște discuții. Trebuie să fim puțin atenți pe partea aia, cu H-ul, că nu joacă în totalitate în zona noastră.”

A apreciat judecătorul fondului că teza acuzatorială că inculpatul Gheorghe Bunea a cunoscut că inculpatul Nicolae Ioan a dat suma de 1.000.000 Euro este neîntemeiată.

Astfel, cum s-a reținut mai sus, discuția lor a avut loc pe 05.11.2009, iar contractul nr. 138 este încheiat la 03.09.2009, plata fiind efectuată la 03.11.2009 de către S.C. I. S.A. către S.C. I. S.R.L..

Se observă că (arată instanța) în luna iunie 2009 pentru PSD au fost emise două facturi pentru servicii prestate în 2008 că PSD era debitoare în litigii cu alți furnizori, în acest sens fiind relevantă discuția inculpatului Gheorghe Bunea cu administratorul V., împrejurări care au determinat PSD și S.C.A. R. să încheie contracte de împrumut pentru sume de bani în scopul plății datoriilor pe care PSD le avea față de S.C. I. S.R.L. și de a evita blocarea sumelor împrumutate în situația în care ar fi fost virate direct de către SCA Roibu în contul bancar al PSD prin care să fi îndestulați alți creditori ai PSD-ului.

Același aspect rezultă și din discuția inculpatului Gheorghe Bunea Stancu cu martorul B.C.I., acesta având de încasat contravaloarea unor facturi pentru servicii prestate PSD-ului și pentru care se media posibilitatea eșalonării sau amânării plății, respectiv a încasării prestațiilor.

Acuzarea interpretează acest aspect ca o influență a inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, că scopul discuției acestuia cu B.C.I. era de a promite numirea acestuia și a altor oameni de afaceri, inclusiv a inculpatului Nicolae Ioan în conducerea unor instituții care aveau

legătură cu obiectul de activitate al acestora, dat fiind că grupul condus de inculpatul Nicolae Ioan avea datorii la T. și R.

Din nicio probă nu rezultă că inculpatul Nicolae Ioan, B.C.I. ar fi abordat cel puțin la nivel informativ starea economică, perspective ale firmelor pe care aceștia le patronau.

Din conținutul redării rezultă că inculpatul Gheorghe Bunea Stancu a fost persoana față de care inculpatul Nicolae Ioan și-a exprimat dorința lui de a finanța PSD cu .. Euro, însă până la 01.04.2010, când DNA s-a sesizat din oficiu, după alegerile prezidențiale, dar acuzarea nu a administrat niciun mijloc de probă care să confirme executarea, predarea sumei de 1.000.000 Euro, chiar și pe căi oculte.

Conform art.1 alin.3 din Legea nr. 334/2006 „Finanțarea activității partidelor politice se realizează numai în condițiile legii”, iar potrivit disp. art. 3 alin.1 lit.b din același act normativ „Sursele de finanțare a activității unui partid politic sunt: donații, legate și alte liberalități”, astfel încât afirmația inculpatului Nicolae Ioan reținută de acuzare, de a finanța PSD-ul, a fost apreciată de judecătorul fondului, dacă se materializa în vreunul din modurile prevăzute de legiuitor, că era un drept al acestuia prevăzut de Legea nr. 334/2006, încât susținerea acuzării că s-ar fi depășit suma maximă admisă de legiuitor de finanțare a unui partid politic dacă ar fi finanțat cu suma de 461.370 lei, cât a achitat pentru contractul 138, sunt nepertinente.

Chiar dacă ar fi procedat în această manieră, pentru astfel de fapte, legiuitorul a prevăzut că acestea sunt contravenții, stipulate în dispozițiile art. 41 din Legea nr. 334/2006, respectiv, „(1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 25.000 lei, încălcarea dispozițiilor prevăzute la: art. 3 alin. (2) și (3), art. 4 alin. (3) și (4), art. 5, 6, 7, 8, 9, art. 10 alin. (2) și (3), art. 11 alin. (1) și (3), art. 12 alin. (1) și (3), art. 13 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (2), art. 23, art. 24 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (2), art. 26 alin. (1), (3), (4), (11) și (13), art. 29 alin. (2)-(4) și (6), art. 30 alin. (3) și (4), art. 31, 38 și art. 39 alin. (2). (2) Sancțiunile se pot aplica, după caz, partidului politic, candidatului independent, mandatarului financiar și/sau donatorului care a încălcat dispozițiile prevăzute la alin. (1).”, iar inculpatul Nicolae Ioan și-ar fi asumat riscul de a fi sancționat contravențional pentru depășirea

plafonului maxim prevăzut de lege, nicidecum nu s-ar fi antrenat în acțiuni infracționale.

Ca atare, martorul H.V., în mod întemeiat, declară că inculpatul Niculae Ioan nu are nicio legătură cu finanțarea PSD-ului în toamna anului 2009.

De asemenea, se observă de către instanța de fond că teza acuzatorială este centrată doar pe discuții din 05.11.2009, iar celorlalte redări, acuzarea le dă valoare de indicii, respectiv de „elemente în circumstanțiere”.

Teza acuzatorială că se confirmă plățile dintr-un milion de Euro, a sumei de 700.000 lei printr-un contract a unei facturi către I. sunt lipsite de suport probator, neexistând la dosar astfel de înregistrări.

Contractul nr.138 din 03.09.2009 și actele subsecvente sunt încheiate și plătite anterior discuției din 05.11.2009, iar acuzarea nu a dovedit nicio legătură de cauzalitate cu alte împrejurări, susținând constant notorietatea și influența reală a inculpatului Gheorghe Bunea Stancu.

D.N.A.-ului, urmare corespondenței avute cu S.C. I. S.R.L. i-au fost comunicate facturi și contracte, plăți efectuate de anumite entități pentru servicii pe care le-a prestat.

Urmare analizării înregistrărilor de la S.C. I. S.R.L., acuzarea a constatat ivirea altor indicii, susținând fără suport probator, că au fost întocmite rapoarte de cercetare de S.C. I. S.R.L. și cu alte societăți, că au fost emise facturi, efectuate și încasate plăți, că acele contracte erau lipsite de eficiență practică, concluzionând că scopul era de a fi folosite ca paravan de societățile I., S., A., DSE Consulting SRL, agenți comerciali ce solicitaseră efectuarea de studii privind dinamica vieții sociale și economice în România.

Tot indicii sunt, dar fără legătură cu acuzația adusă inculpatului Gheorghe Bunea Stancu, și cele privind contractele S.C. I. S.R.L. cu S.C. Real Phone, Senior Consulting S.R.L., acuzarea fără niciun suport probator – arată judecătorul fondului - evaluează întreaga activitate comercială a S.C. I. S.R.L., toți partenerii de afaceri ai acesteia ca fiind suspecti, iar rezultatul activităților comerciale finalizate în facturile emise,

ce reprezintă forma de încasare a prețului de la beneficiarul serviciilor prestate, le transformă în indicii ale unei presupuse activități infracționale.

Referitor la S.C. Senior Consulting S.R.L. acuzarea doar susține că aceasta a emis factura nr. .. ca paravan pentru ocultarea adevăratului scop al efectuării plății respective, fără existența vreunui indiciu decât cel referitor la numele asociaților cu mențiunea (care de altfel nu dă valoare probatorie indicilor) de foști directori în S.R.L. și a legăturii de rudenie a unuia dintre asociați cu alt asociat din S.C. A. S.A..

Mai arată instanța de fond că, tot în teza acuzatorială, se face referire la documentele S.C.A. R. încheiate cu P.S.D. și I., prin care a împrumutat P.S.D.-ul cu sume de bani, în vederea achitării unor datorii pe care le avea față de S.C. I. S.R.L.

Acuzarea a apreciat nejustificat și fără legătură cu infracțiunile reținute în sarcina inculpaților din prezenta cauză că era o disproporție vădită între preț și utilitatea practică a serviciilor fără nicio altă probă care să susțină acest aspect.

Acuzarea susține că valoarea serviciilor ce au făcut obiectul unor contracte în care a fost exprimată voința reală a părților contractante ar conține sume impresionante, că rapoartele întocmite în baza contractelor nu au utilitate practică, fără a arăta însă vreun element care să califice drept indiciu o astfel de susținere.

La fila 39 din rechizitoriu, volumul I bis, acuzarea relatează fluctuația convorbirilor telefonice pe parcursul actelor premergătoare după ce au fost emise citații pe numele inculpaților, întâlniri între inculpați și martorul H.V., inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, motivând sumar că sunt indicii că inculpații sunt implicați în acțiuni infracționale.

Însă, martorul audiat în cauză, H.V., a declarat că relațiile lor erau de prietenie, ori alții nu se cunoșteau cu o altă parte dintre inculpați sau chiar între ei (ex. inculpatul Bărac Viorel nu cunoștea pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu și Teodorescu Gheorghe, iar inculpatul Gheorghe Bunea Stancu nu discuta cu Teodorescu Gheorghe), astfel încât, apreciază judecătorul fondului, teza probatorie susținută de

acuzare a fluctuației convorbirilor telefonice pe parcursul actelor premergătoare, se plasează în afara ariei mijloacelor de probă.

Toate interpretările acuzării referitoare la influența și scopul folosirii influenței și autorității de către inculpatul Gheorghe Bunea Stancu, în raport cu inculpatul Ioan Niculae, că este unul explicit, evident – să-l determine pe acesta din urmă să își ducă la îndeplinire intenția de a finanța campania electorală a candidatului partidului în care Bunea Stancu deținea o funcție de conducere, reprezintă penuria probatoriului acuzării care nu a reușit să cimenteze indiciile, să le transforme în valoare probatorie, acestea fiind reprezentate doar de notele de redare a interceptărilor telefonice, și anume: (...) GHEORGHE BUNEA STANCU îl contactează pe C. B. în ziua de (...) GHEORGHE BUNEA STANCU este contactat de C. B..

Relevant este că toate aceste indicii, creionate de acuzare ca „elemente în circumstanțiere”, sunt aspecte de elucidat în cercetările penale disjuse.

Instanța de fond observă, însă, că acuzarea nici în privința cercetărilor penale disjuse nu a reușit să aibă elemente ale vreunei fapte penale care să facă obiectul unei infracțiuni, utilizând în această privință trimiterea la pct. 4.1 și 4.2 din rechizitoriu ce face obiectul disjungerii.

Or, verificând punctele la care face referire acuzarea, se observă de către instanța de fond că acestea conțin date referitoare la aspecte străine prezentei cauze, însă convorbirile telefonice, înscrisurile care nu au legătură cu cauza le utilizează ca fiind elemente în circumstanțiere în prezenta cauză, deși acestea au natura unor fapte similare ce pot servi la stabilirea situației de fapt, confirmând acuzarea sau infirmând-o în prezenta cauză, numai dacă ele erau dovedite în cauza disjunsă.

Dar, cum acestora, nici dacă li se dă calificarea de indicii nu se poate confirma teza acuzatorială că scopul folosirii influenței și autorității de către inculpatul Gheorghe Bunea Stancu în raport cu inculpatul Ioan Niculae, este unul explicit, evident – să-l determine pe acesta din urmă să își ducă la îndeplinire intenția de a finanța campania electorală a candidatului partidului în care Bunea Stancu deținea o funcție de conducere, deoarece nu există elementul material al laturii obiective a

infracțiunii prevăzute de art.13 din Legea nr.78/2000, acest element reprezintă cheia începerii analizei unei fapte ce se circumscrie textului de lege amintit.

Instanța de fond a realizat câteva considerații de ordin general asupra infracțiunii prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000, apoi a analizat în ce măsură faptele concrete reținute în cauza dedusă judecării pot fi încadrate în tiparul abstract al normei de incriminare.

Potrivit art. 13 din Legea nr. 78/2000, fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial de a folosi influența ori autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.

Latura obiectivă sau conținutul constitutiv obiectiv generic conține trei elemente: elementul material, urmarea imediată și legătura de cauzalitate.

Elementul material reprezintă nucleul laturii obiective, constând în însuși faptul incriminat, iar ca modalitate poate lua forma unei acțiuni.

Legiuitorul în privința acestei infracțiuni a stabilit pe lângă acțiunea incriminată și condiția – cerință esențială care se adaugă elementului material pentru existența infracțiunii respectiv persoana să îndeplinească o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial.

Infracțiunea prevăzută de disp. art. 13 din Legea nr. 78/2000 are ca element material ce intră în compunerea laturii obiective o acțiune, constând în folosirea influenței ori autorității pe care poziția de conducere ocupată o conferă subiectului activ în scop personal, în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Așadar, scopul determină incriminarea, având valoarea de element constitutiv al infracțiunii.

În conținutul constitutiv obiectiv (latura obiectivă), pe lângă elementul material, trebuie să se includă și o urmare imediată (rezultatul faptei, schimbarea pe care aceasta trebuie să o producă în lumea

obiectivă), precum și o legătură de cauzalitate (relația cauză-efect între elementul material și urmarea imediată).

Astfel cum s-a reținut mai sus, inculpatul Gheorghe Bunea Stancu nu s-a folosit de funcția și influența sa politică în a-l determina pe Ioan Niculae să participe la finanțarea campaniei electorale din anul 2009 sau să-și mențină decizia respectivă.

Ca atare, este inexistentă și urmarea imediată ce intră în compunerea laturii obiective a infracțiunii, pentru că, atâta vreme cât nu există o acțiune, nu există nici punere în pericol a bunei desfășurări a unei activități de serviciu.

Este adevărat că infracțiunea, fiind esențialmente de pericol, nu are obiect material pentru că fapta care determină și definește elementul material al laturii obiective nu este îndreptată împotriva unor valori materiale, a unor existențe corporale, însă, a apreciat instanța de fond că elementul material ce intră în compunerea laturii obiective a infracțiunii, în prezenta cauză, lipsește.

Ca atare, lipsa laturii obiective a unei infracțiuni duce la inexistența intenției și scopului.

Nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000, în baza disp. art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d Cod procedură penală, judecătorul fondului l-a achitat pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu.

b) În privința faptei reținute de procuror în sarcina inculpatului Teodorescu Gheorghe, prin actul de sesizare, prevăzută de art. 290 Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (3 acte materiale), instanța de fond a constatat că aceasta nu este prevăzută de legea penală, iar în privința faptei reținută de procuror în sarcina inculpatului Bărac Viorel, prin actul de sesizare, prevăzută de art. 290 Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (două acte materiale), instanța de fond a constatat, de asemenea, că aceasta nu este prevăzută de legea penală.

Fapta reținută în sarcina inculpatului Niculae Ioan, prin actul de acuzare, nu există.

Teza acuzatorială, constând în reținerea în sarcina inculpaților Teodorescu Gheorghe și Bărac Viorel a infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată și sub forma complicității ca formă a participației la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată în sarcina inculpatului Niculae Ioan, a fost apreciată de instanța de fond ca neîntemeiată.

S-a reținut, în actul de inculpare, că înscrisurile sub semnătură privată care au aptitudinea de a produce consecințe juridice, au un rol foarte important în desfășurarea vieții sociale actuale.

De aceea, de încrederea ce li se acordă depinde formarea și desfășurarea normală a relațiilor sociale în cadrul cărora ele sunt uzitate.

Orice alterare a adevărului cu privire la conținutul lor zdruncină încrederea de care trebuie să se bucure.

Pe cale de consecință, legiuitorul a înțeles să le încrimineze.

Incriminând falsul în înscrisuri sub semnătură privată în art. 290 C.p., legiuitorul a stabilit că se pedepsește fapta de alterare a adevărului atestat printr-un înscris ce emană de la o persoană particulară, fie ea fizică sau juridică, în situația în care falsificarea se realizează prin vreunul din modurile arătate în art.288 C.p..

Raportând prevederile art. 290 C.p. la elementul material conținut în art. 288 C.p., doctrina și practica au stabilit că „a contraface” înseamnă a imita, a plăsmui, a ticlui, a imita, a reproduce ceva în mod fraudulos, atribuindu-i caracter de autenticitate.

A contraface o înscriere înseamnă a reproduce fraudulos scrierea unei persoane pentru a se face să se creadă ca scrierea e cea originală și exprimă voința persoanei la care face referire actul, sau a întocmi înscrisuri ce conțin date neconforme cu realitatea tocmai cu scopul de a induce terțelor persoane o perspectivă nereală și pentru a masca astfel adevărul.

În această situație, a încadrării în prevederile art.290 C.p., se găsesc și acele înscrisuri sub semnătură privată falsificate chiar la

momentul întocmirii lor – plăsmuite, prin ticluirea lor cu date ce nu corespund realității.

Chiar și în doctrină, V. Dongoroz, în tratatul „Explicații teoretice ale Codului Penal Român” – 1972, se precizează: contrafacerea scrierii în cazul înscrisurilor nu înseamnă imitarea scrisului, ci imitare prin reproducerea conținutului obișnuit al înscrisului falsificat, pentru că fără o astfel de reproducere a conținutului, înscrisul fals nu ar avea aparența de înscris adevărat.

Contrafacerea scrierii înseamnă deci plăsmuire, adică confecționarea unui înscris.

Sintetizând cele prezentate, se concluzionează de acuzare că, interpretarea elementului material al infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, în spiritul și litera legii este de a se considera că, contrafacerea, alterarea înscrisului sub semnătură privată la momentul întocmirii acestuia prin atestarea în conținutul acestuia de date necorespunzătoare adevărului, se circumscrie noțiunilor de „contrafacere a scrierii” sau celei de „alterare în orice mod”.

În sensul concluziei prezentate anterior a statuat și instanța supremă, încă de la începutul aplicării în practică a acestui articol din codul penal, mai precis prin Decizia de îndrumare nr.1/1970 a Tribunalului Suprem, care a considerat modalitatea de alterare a înscrisurilor cu ocazia întocmirii lor și atestarea în conținutul acestuia de date necorespunzătoare adevărului, reprezintă o plăsmuire, o „contrafacere a scrierii” .

Susține acuzarea că activitatea infracțională se prezintă pentru fiecare inculpat astfel:

În sarcina inculpaților Teodorescu Gheorghe, Bărac Viorel și Ioan Niculae, s-a reținut de procuror săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, în cazul celui din urmă reținându-se ca formă de participație – complicitatea.

Infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată reținută în sarcina celor trei inculpați săvârșită în condițiile infracțiunii continuate - în baza aceleiași rezoluții infracționale, are ca și corespondent al situației de fapt, plăsmuirea contractului de prestări servicii cu nr..., încheiat între

I. S.A. și I. S.R.L., precum și actele subsecvente (proces-verbal de recepție, factura), având ca obiect realizarea de către I. a unui studiu de piață privind sectorul construcțiilor din România, studiu efectuat în perioada 03.09.2009 – 02.11.2009, valoarea contractului fiind de .. EURO, inclusiv TVA, în scopul disimulării adevăratei destinații a sumei de bani oferită în realitate de numitul Niculae Ioan, pentru a fi folosită în cadrul campaniei electorale ce a avut loc la sfârșitul anului 2009, cu încălcarea dispozițiilor legale ce privesc finanțarea partidelor politice.

Urmare încheierii acestui contract a fost plătită suma de .. RON prin factura cu nr...., de I. către S.C. I. S.A., ca plată aparentă pentru diferitele servicii prestate (în realitate fictive) și pentru a oferi o acoperire realei destinații a sumelor de bani.

Defalcând, pentru fiecare inculpat în parte, activitatea infracțională reținută prin prezentul rechizitoriu se prezintă astfel:

- în sarcina inculpatului Bărac Viorel, se rețin două acte materiale de fals în înscrisuri sub semnătură privată: participarea acestuia la semnarea contractului de prestări servicii cu nr...., încheiat între I. S.A. și I. S.R.L. și semnarea la data de 02.11.2009, a procesului verbal de recepție/finalizare a raportului sociologic realizat de I.;

- în sarcina inculpatului Ioan Niculae, se rețin două acte materiale de complicitate la fals în înscrisuri sub semnătură privată: sprijinul, ajutorul dat de inculpatul Ioan Niculae, inculpații Bărac Viorel și Teodorescu Gheorghe, la realizarea și semnarea contractului de prestări servicii cu nr...., încheiat între I. S.A. și I. S.R.L. și sprijinul, ajutorul dat de inculpatul Ioan Niculae, inculpaților Bărac Viorel și Teodorescu Gheorghe, la realizarea și semnarea la data de 02.11.2009, a procesului verbal de recepție/finalizare a raportului sociologic realizat de I.;

- în sarcina inculpatului Teodorescu Gheorghe, se rețin 3 acte materiale de complicitate la fals în înscrisuri sub semnătură privată: participarea acestuia la semnarea contractului de prestări servicii cu nr...., încheiat între I. S.A. și I. S.R.L., semnarea la data de 02.11.2009, a procesului verbal de recepție / finalizare a raportului sociologic realizat de I.; instigarea numitelor N.C. și C.Ș. pentru a redacta factura cu nr...., emisă de I., pentru a fi plătită suma de .. RON de către I., ca plată

aparentă pentru diferitele servicii prestate (în realitate, fictive) și pentru a oferi o acoperire realei destinații a sumelor de bani.

Contextul redactării și semnării contractului de prestări servicii cu nr...., încheiat între I. S.A. și I. S.R.L., precum și a actelor subsecvente (proces-verbal de recepție, factura), având ca obiect realizarea de către I. a unui studiu de piață privind sectorul construcțiilor din România, se susține de acuzare, a fost lămurit prin probele administrate.

Astfel, s-a stabilit cu certitudine, susține acuzarea, că scopul întocmirii acestui act, așa cum detaliază și inculpatul Ioan Niculae în dialogul purtat cu inculpatul Gheorghe Bunea Stancu la data de 05.11.2009, a fost acela de a masca sub forma unui paravan al aparentelor, o plată către Partidul Social Democrat, mai precis o sumă de bani oferită pentru finanțarea campaniei electorale din toamna anului 2009 a candidatului amintitei formațiuni politice la alegerile prezidențiale din acel an.

Pornind de la afirmațiile făcute de inculpatul Ioan Niculae în dialogul purtat cu inculpatul Gheorghe Bunea Stancu la data de 05.11.2009, cercetările au stabilit realitatea acestor afirmații, mai precis a fost identificat contractul dintre I. S.R.L. și I. S.A., folosit ca paravan pentru a masca atât sursa finanțării cât mai ales, eludarea limitelor maximale impuse de legislație pentru sumele de bani donate, oferite ca finanțare pentru partidele politice de către persoanele fizice și juridice.

În acest context, s-a susține de acuzare că limitele maximale a sumelor ce pot fi donate, sunt expres prevăzute în art.5 alin.3-41 din Legea nr.334/2006 și, așa cum s-a arătat anterior, numai suma de aprox.... Euro prevăzută în contractul dintre I. și I., și despre care s-a probat indubitabil ca având drept destinație finanțarea campaniei electorale a candidatului P.S.D., depășește de câteva ori acest maxim admis de lege.

Dacă s-ar lua în calcul toată suma oferită de inculpatul Ioan Niculae, pentru finanțarea campaniei electorale a candidatului P.S.D., la alegerile prezidențiale din toamna anului 2009 - 1.000.000 Euro - rezultă implicit de ce persoanele implicate în aceste operațiuni au ales modalități oculte de eludare a dispozițiilor legale.

Probatoriul administrat în cauză, arată acuzarea, pe lângă cele prezentate mai sus a fost întărit și de alte aspecte referitoare la modalitatea efectivă de încheiere a respectivului contract dintre I. și I..

Astfel, sintetizând cele declarate de inculpați de parcursul cercetărilor, susține acuzarea că a fost evidențiată o situație ce ar putea fi catalogată cel puțin „bizară”, într-un mediu de afaceri profesionist și riguros – niciun angajat din cadrul I. nu a discutat cu vreun angajat de la I., nimeni din cadrul I. nu cunoaște pe cineva din cadrul I..

Niciuna dintre persoanele angajate la cele două firme nu au putut relata modalitatea concretă în care a fost încheiat respectivul contract, cine cu cine a negociat, cine a redactat contractul, unde s-a semnat contractul, cine a întocmit/redactat studiul sociologic, scopul întocmirii acestui studiu sociologic etc..

Toate declarațiile persoanelor audiate, fie învinuiți, fie martori, concordă în același sens – nimeni nu cunoaște – de ce, când, cum, unde, de către cine?, a fost negociat și încheiat contractul dintre I. și I..

De altfel, nici nu ar fi putut să declare altceva, deoarece adevărul cu privire la încheierea respectivului contract este cel stabilit în prezentul dosar de urmărire penală.

În ceea ce privește modalitatea în care a fost folosită efectiv suma de aproximativ .. Euro plătită de înv. Ioan Niculae prin intermediul I. pentru a finanța campania electorală a candidatului PSD, probele administrate conduc către două ipoteze de folosire a banilor oferiți de omul de afaceri Ioan Niculae: fie banii au fost folosiți ca și acoperire a „cheltuielilor” suportate de I. pentru realizarea sondajelor/barometrelor de opinie politică „independente” realizate de I., în cursul anului 2009, dar cu precădere în toamna anului 2009, preluate de toată mass media românească și care îl dădeau ca favorit la câștigarea alegerilor pe candidatul PSD – M.D.G.. Realizarea acestor barometre politice, așa zis independente și neplătite de nimeni, practic fără contract, a fost recunoscută chiar și de directoarea economică a I., martora M.D.G.; fie sumele de bani au fost scoase, pe alte căi oculte, din cadrul I., o ipoteză plauzibilă fiind aceea că au fost folosite alte contracte încheiate de I. ca beneficiar, dar mai ales contractele de împrumut încheiate de înv. Teodorescu Gheorghe cu propria societate, denumite de acesta

„contracte de finanțare”, susceptibile a fi fictive și a masca astfel scoaterea sumelor de bani din firmă și deturnarea lor către scopul real - finanțarea campaniei electorale a candidatului PSD.

Indiferent însă care a fost destinația finală a sumelor de bani, fie plata prestațiilor „independente” ale I., fie finanțarea „staff-ului de campanie de la București”, așa cum preciza inculpatul Ioan Niculae, fie deturnarea lor de către unul dintre politicienii posibil implicați în asemenea modalități oculte de finanțare a partidelor politice (în acest context trebuie reamintită relația specială existentă între inculpatul Teodorescu Gheorghe și martorul H.V., precum și precedentele relaționări comerciale dintre cei doi – contract I. S.C. - REAL PHONE S.R.L.), activitatea infracțională a persoanelor învinuite prin actul de sesizare a instanței este indubitabilă.

Inculpatul Teodorescu Gheorghe, deși în faza actelor premergătoare a dat o declarație olografă, ulterior, după punerea sub învinuire a invocat prevederile art.70 alin.2 C.p.p. și nu a mai dat nicio altă declarație.

În faza actelor premergătoare, declarația dată de inculpatul Teodorescu Gheorghe a fost neconvingătoare, acesta evitând să răspundă direct la mai multe întrebări, răspunsurile acestuia având caracter de generalitate și de eschivare în abordarea problematicii critice asupra căreia era chestionat (f...).

Astfel, în faza actelor premergătoare urmăririi penale, la data de 09.07.2010, inculpatul Teodorescu Gheorghe a precizat că, „în luna septembrie 2009, I. a realizat un studiu documentar privitor la dinamica și evoluția pieței imobiliare cu destinația unei valorificări a acestui produs la beneficiari interesați”.

După realizarea „produsului” amintit, acesta „a fost anunțat pe piață”, fiind interesate câteva instituții bancare, nenominalizate care, în final, nu au mai achiziționat „produsul”.

Potrivit celor relatate de inculpatul Teodorescu Gheorghe, deși redactase raportul și îl lansase pe piață în cursul lunii septembrie 2009, tot în acea perioadă s-au interesat în legătură cu respectivul „produs” și firmele I. S.A. și DSE CONSULTING S.R.L..

Fiind întrebat cum și cine din cadrul I. a relaționat cu reprezentanții celor două firme amintite, inculpatul Teodorescu Gheorghe nu a putut să precizeze decât că, bănuiește – „posibil telefonic”.

Deși a declarat explicit că „personal nu a discutat cu niciun reprezentant al respectivelor firme”, totuși, surprinzător, inculpatul Teodorescu Gheorghe a precizat că „rețin doar că la cotația de preț anunțată de I., una din cele două firme a solicitat un preț mai redus, chiar dacă aceasta presupune o restrângere de informație”.

Partea finală a acestei declarații, se susține în teza acuzatorială este evident o încercare a inculpatului pentru a justifica diferența de preț dintre cele două contracte ce aveau obiect identic, neștiind la acel moment al cercetărilor că cele două firme – I. și D.C., s-au încurcat în privința documentelor trimise către DNA, mai precis, I. SA a transmis un raport identic cu cel al D.C, în condițiile în care I. la solicitarea DNA, pentru a „justifica” totuși diferența de preț a celor două contracte, a mai adăugat o anexă la raportul inițial ca reprezentând prestația în plus față de I. SA.

Această „anexă – prestație în plus” de .. Euro, se pare că reprezentanții I. SA nici nu au avut-o vreodată, ceea ce constituie încă un element ce subliniază „inexistența” prestației realizate de I. către I. SA sau mai precis că respectivul contract nu era decât un fals menit să mascheze adevărata destinație a banilor – finanțarea unui partid politic.

Atât cu ocazia acestei declarații, cât și la solicitările repetate și exprese ale DNA, inculpatul Teodorescu Gheorghe a refuzat constant să indice numele persoanelor care au întocmit raportul și a declarat că nu s-a implicat în coordonarea respectivului raport, văzându-l doar în forma sa finală, însă nu poate preciza cine anume din cadrul I. i l-a prezentat după finalizare.

Cele declarate de inculpatul Teodorescu Gheorghe au fost contrazise chiar de angajata sa – martora C.Ș.(f. ..).

Cele relatate de această martoră, au cu atât mai multă greutate, cu cât aceasta nu era o simplă angajată ci era chiar directoarea compartimentului economic.

Astfel, fiind audiată la data de 21.10.2011, martora C.Ş.a declarat că nu cunoaşte nimic despre modalitatea de încheiere a contractelor I. cu I. SA și D.C SRL, deoarece aceste contracte „erau negociate și încheiate de domnul Teodorescu Gheorghe”, iar unele contracte erau chiar redactate de același Teodorescu Gheorghe.

Martora C.Ş.a mai precizat și că inculpatul Teodorescu Gheorghe se ocupa personal de redactarea în formă finală rapoartelor de studii sociologice.

De asemenea, aceeași martoră a mai precizat și că „de întocmirea facturii în cadrul contractului dintre I. și I. s-a ocupat Compartimentul Contabilitate.

Ca regulă generală, domnul Teodorescu Gheorghe venea la Compartimentul Contabilitate și solicita să fie redactată factura pentru plata oricărui contract.

Factura era emisă în baza contractului prezentat de domnul Teodorescu Gheorghe precum și a procesului-verbal de recepție a lucrării”, martora necunoscând cum factura respectivă a ajuns de la I. la I. SA pentru a fi plătită de această din urmă societate.

În partea finală a declarației, susține acuzarea, martora a elucidat și alte aspecte privitoare la activitatea I., mai precis „operațiunile” de creditare a propriei firme, pe care le realiza inculpatul Teodorescu Gheorghe, precum și realizarea de așa zise „barometre politice”, independente și neplătite de nimeni.

Astfel, aceasta a declarat: „în perioada în care am activat în cadrul I. S.R.L. domnul Teodorescu Gheorghe a creditat în mai multe rânduri amintita firmă însă nu-mi amintesc detalii cu privire la frecvența și cuantumul acestor creditări, parțial, domnului Teodorescu Gheorghe, i-au fost restituite sumele pe care le împrumutase firmei I.....

Îmi amintesc că, în perioada în care am activat în cadrul I. S.R.L., pe lângă rapoartele având ca obiect studii sociologice, au fost efectuate și sondaje de opinie având ca beneficiar Partidul Social Democrat. Din câte îmi amintesc, asemenea sondaje politice au fost efectuate în cursul anului 2009.

Arăt că, pe lângă rapoartele privind studii sociologice efectuate în baza unor contracte ferme, Compartimentul de cercetări efectua diferite studii pe care le denumesc „Cercetări în avans” și care reprezentau rapoarte de sondare publică ce nu aveau contract, independente, neplătite de nimeni și erau realizate în scopul de a atrage clienți.....

Aceste cercetări în domeniul politic, se arată în actul de sesizare, denumite ca barometre politice, se făceau atât în baza unor contracte cât și fără contract. Când asemenea barometre politice se realizau fără contract, aveau scopul precizat mai sus, de a atrage clienți”.

Aspectele declarate de martora C.Ș., arată procurorul, se completează cu cele relatate de martora N.C. (f...), angajată în calitate de contabil în cadrul I. și care, prin prisma atribuțiilor de serviciu a completat factura în baza căreia s-a efectuat plata de către I. SA.

Probatoriul a stabilit în mod cert, arată acuzarea, că cele două martore: C.Ș.și N.C., deși au fost implicate în redactarea facturii cu nr.7522347/02.11.2009, emisă de I., pentru a fi plătită suma de ..

RON de către I., acestea nu au avut cunoștință că este vorba de o plată aparentă pentru diferitele servicii prestate (în realitate fictive) și pentru a oferi o acoperire realei destinații a sumelor de bani – finanțarea unui partid politic, nefiind implicate în activitatea infracțională a învinuiților cercetați în prezentul dosar de urmărire penală.

Drept urmare, judecătorul fondului a reținut că probatoriul administrat în cauză nu confirmă teza acuzatorială, scopul întocmirii contractului nr... din 03.09.2009 nu a fost de a masca sub forma unui paravan al aparențelor o plată către PSD, respectiv o sumă de bani oferită pentru finanțarea campaniei electorale din toamna anului 2009 a candidatului PSD la prezidențiale din acel an.

Incidența mobilului și scopului asupra incriminării trebuie să plece de la definiția legală a infracțiunii, deoarece legiuitorului a înțeles să stabilească el trăsăturile esențiale ale normei de incriminare.

În acest sens - arată instanța de fond - este necesar a fi analizate aspecte ale laturii subiective a infracțiunii și elementul material, respectiv latura subiectivă reunite în ceea ce doctrina română numește conținutul generic al infracțiunii.

Latura obiectivă a infracțiunii sau conținutul constitutiv obiectului generic conține 3 elemente: elementul material, urmarea imediată și legătura de cauzalitate.

Elementul material reprezintă nucleul laturii obiective, constând în însuși faptul incriminat, iar ca modalitate de realizare poate lua forma unei acțiuni sau inacțiuni.

Legiuitorul poate să stabilească pe lângă acțiunea sau inacțiunea incriminată una sau mai multe cerințe esențiale care trebuie să se adauge elementului material pentru existența infracțiunii.

Este adevărat că scopul este un atribut al persoanei și nu al faptei, că numai prin intermediul persoanei și cu privire la aceasta se poate vorbi de un scop al faptei, numai că, în privința infracțiunii analizate prev. de art. 290 Cod penal, este necesară identificarea scopului ca indicator al materialității faptei în scopul constatării sau nu a unității latură obiectivă-latură subiectivă.

Mobilul și scopul reprezintă elemente de interes în analiza legăturii de cauzalitate ca element al laturii obiective.

În cauză, scopul este o cerință a laturii obiective, scopul determină incriminarea având valoare de element constitutiv al infracțiunii.

Mobilul reprezintă un indicator de normalitate psihică a potențialului infractor și din această cauză se impune în fiecare caz cunoașterea mobilului care a stat la baza conduitei infracționale, chiar dacă legea nu indică condiție necesară pentru existența infracțiunii.

Lipsa vinovăției decurge de regulă din faptul că mobilul este legitim (justificat) atunci când se găsește corespondență între mobil și celelalte cauze care înlătură caracterul penal al faptei.

Construcția juridică a acuzării de a contura latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 290 Cod penal având drept mobil evitarea de către inculpații Teodorescu Gheorghe, Bărac Viorel, Niculae Ioan a cerințelor imperative prevăzute de art. 5 alin. 3 – 4 ind. 1 din Legea nr. 334/2006 nu are suport juridic.

Astfel, s-a arătat de către instanța de fond că dispozițiile Legii nr. 334/2006 prevăd drept sancțiune a nerespectării unei obligații de depășire a cuantumului maxim admis de legiuitor de a finanța partidele politice, aplicarea unei contravenții.

Cum mobilul este legat de scop pentru a contura latura obiectivă a infracțiunii, iar legea specială prevede aplicarea de sancțiuni contravenționale pentru încălcarea obligații, este inadmisibilă interpretarea unei eventuale intenții a inculpaților de a depăși plafonul maxim admis, prin ocolirea dispozițiilor legale și încheierea fictivă a contractului nr. .. ca fiind una de natură infracțională, pentru altfel s-ar adăuga la lege.

Pe de altă parte, acuzarea folosește în susținerea învinuirii un amalgam de întrebări retorice, străine cauzei, îngreunând cercetarea și aflarea adevărului.

În motivarea situației de fapt, acuzarea face calcule teoretice pentru a motiva scopul implicării inculpaților în eludarea legii pornind de la suma de .. Euro și concluzionând că banii oferiți de inculpatul Niculae Ioan au condus spre două ipoteze:

- fie folosirea lor pentru cheltuielile suportate de I. pentru realizarea sondajelor barometre de opinie "politici independente" neplătite de nimeni;
- fie au fost scoase pe căi oculte prin contracte de împrumut ale inculpatului Teodorescu Gheorghe susceptibile de a fictive și a masca scoaterea sumelor din firmă și deturnarea scopului real.

Ipotezele procurorului nu confirmă acuzarea, ci dimpotrivă o plasează în sfera unei cercetări incomplete, dacă analiza declarația inculpatului Teodorescu Gheorghe prin coroborare cu hotărârea Consiliului de administrație al SC I. SA din 24.04.2009 și declarațiile martorilor T.I. și M.M. membri ai Consiliului de administrație al SC I. SA precum și declarația inculpatului Niculae Ioan și martorului C.M.G..

Astfel, instanța de fond a reținut că S.C. I. S.R.L. i s-a solicitat efectuarea unui studiu privind tendințele construcțiilor în România încă de la începutul anului 2009.

În scopul realizării studiului era necesar ca S.C. I. S.R.L. să rețină date colectate pe parcursul timpului, astfel încât să poată lua decizia de a contracta prestarea unui serviciu, așa cum se solicită de orice potențiali parteneri de afaceri.

Contractul încheiat la 03.09.2009 era o confirmare a deținerii de date în scopul realizării studiului solicitat de S.C. I. S.A.

Din declarația martorului C.M.G.și a inculpatului Teodorescu Gheorghe care nu se cunoșteau, fiecare acționând, primul în lansarea cererii și al doilea în realizarea contactului, raportând aceste aspecte la hotărârea Consiliului de administrație a S.C. I. S.A. din 24.04.2009 prin care s-a hotărât efectuarea unui studiu privind tendințele construcțiilor în România, se poate observa lipsa oricărei legături de cauzalitate între interceptările Gheorghe Bunea Stancu – Niculae Ioan din primăvara anului 2009 și cea din 05.11.2009.

Lipsa nominalizării de către S.C. I. S.A. și S.C. I. S.R.L. a persoanelor care au întocmit raportul și a celor care au hotărât contractarea serviciului ce a făcut obiectul contractului nr. 138 din 03.09.2009 nu susține teza acuzatorială că acest contract ar fi fost paravan.

A constatat judecătorul fondului că, atât din declarațiile inculpaților, cât și ale martorilor audiați rezultă că activitatea de colectare a datelor necesare studiului aparține compartimentelor societăților, precum și cea de lansare a ofertei de contractare, cum este cazul S.C. I. S.A.

În acest sens, s-a apreciat ca fiind relevantă declarația martorului C.M.G.care se ocupă de o parte de realizările investițiilor în domeniul imobiliar și nu făcea parte din Consiliul de Administrație: „A fost încheiat contractul cu I., iar aceștia din urmă au prezentat la I. studiul.

(...)

Nu numele persoanelor care au realizat studiul este important, pentru că acestea doar au executat o hotărâre ce aparține reprezentanților legali ai societăților.

Atunci când se pune în discuție executarea unei hotărâri, instanța are în vedere că hotărârea a răspuns unei cereri potențiale de servicii în contextul unei crize economice a cărei sesizare, identificare, luare în considerare și satisfacere printr-un proces economic constând în dezvoltarea investițiilor imobiliare de către SC I. SA, poate în viitor genera profit.

Consiliul de administrație al SC I. SA, la luarea hotărârii de efectuare a unui studiu, a avut în vedere disfuncțiile unor sectoare ale grupului cauzate de criza economică care au făcut ca cererile pentru produsele și serviciile ce fac obiectul de activitate al SC I. SA să fie latente.

Efectuarea studiului în domeniul construcțiilor a fost considerat de consiliul de administrație ca o sursă de oportunitate economică, dată fiind creșterea la acea dată a cererilor de achiziții imobiliare ale populației, dar și a firmelor private.

Ca atare, este dreptul exclusiv al S.C. I. S.A. de a alege tipul de oportunitate economică, în cauza de față, alegând operaționalizarea unei investiții imobiliare, astfel încât cenzura din partea unui terț cu privire la necesitatea unui astfel de studiu reprezintă o imixtiune periculoasă ce afectează securitatea raporturilor juridice ale părților care contractează.

Așadar, chiar dacă inculpatul Teodorescu Gheorghe își amintește “surprinzător”, cum se susține în teza acuzatorială că o firmă a cerut un preț mai mic pentru un studiu similar, motivând prețul mai mic pe o restrângere de informație nu prezintă nicio relevanță în cauză pentru că nu avem de analizat prețul negociat de părți, ci dacă acești bani încasați de S.C. I. S.R.L. au fost utilizați pentru finanțarea campaniei electorale din toamna anului 2009 a candidatului PSD la prezidențiale.

Judecătorul fondului a constatat că teza acuzatorială că suma de bani încasată prin contractul nr. 138 din 03.09.2009 de S.C. I. S.R.L. s-ar fi putut utiliza pentru realizarea așa ziselor barometre politice independente și neplătite de nimeni, aspect de altfel menționat ca urmare a declarației martorei C.Ș.și a concluziilor procurorului din analiza contractelor de creditare încheiate de Teodorescu Gheorghe cu S.C. I. S.R.L., nu răspunde la aspectul privind utilizarea banilor pentru sponsorizarea campaniei electorale prin căi oculte.

A arătat instanța de fond că, pentru a fi restituite sumele, așa cum a susținut procurorul, în cazul contractelor de împrumut încheiate de Teodorescu Gheorghe cu S.C. I. S.R.L. trebuie dovedite din ce sursă proveneau, unde au fost utilizate, pentru că în urma verificărilor făcute la solicitarea tot a D.N.A.-ului în timpul urmăririi penale de către Oficiul de Spălare a Banilor și Garda Financiară nu s-a constatat niciun fel de neregulă în activitatea S.C. I. S.R.L. și nici a S.C. I. S.A..

E adevărat că martora C.Ș.declara că în 2009 au fost făcute sondaje de opinie pentru P.S.D., dar nu specifică fără echivoc pentru ce perioadă, pentru că din coroborarea comunicărilor Oficiului de Spălare a Banilor, Gărzii Financiare, a martorului M.D.G.a facturilor a căror plată a fost făcută de S.C. A. Roibu și nicidecum de S.C. I. S.A. se concluzionează că P.S.D. avea datorii față de I. pentru campania din 2008; pentru campania alegerilor prezidențiale din 2009 a fost încheiat contract de PSD cu o firmă americană nicidecum cu I..

Atâta vreme cât încheierea contractului era atributul inculpatului Teodorescu Gheorghe, iar întocmirea facturii nr. .. din 02.11.2009 este actul subsecvent contractului nr. .. semnat de Teodorescu Gheorghe, instanța de fond a constatat că declarația martorei C.Ș.-director economic al S.C. I. S.R.L., declarația martorei Nicu Camelia-contabil la S.C. I. S.R.L., elucidează atribuțiile de serviciu ale fiecărei persoane angrenată în activitatea de strângere a datelor, efectuare a studiului, încheierea contractului, predarea studiului, facturarea serviciului, încasarea prețului serviciului, astfel încât nu mai erau necesare ipotezele din teza acuzatorială că banii fie au intrat, fie au ieșit pe căi oculte.

Acuzarea susține că, pentru barometrele de opinie nu se încasează niciun ban, deși și acest aspect a fost elucidat de rapoartele de control și comunicările Oficiului de Spălare a Banilor și Garda Financiară.

În finalul învinuirii inculpatului Teodorescu Gheorghe, acuzarea revine asupra propriilor susțineri că "barometrele de opinie din 2009 chiar dacă au fost sau nu parte a unei campanii de sprijinire a unuia dintre candidați prin intermediul unei finanțări ilegale, excede obiectului de cercetare al prezentului dosar de urmărire penală, însă se poate observa

cu ușurință că rezultatul acestora era direcționat spre favorizarea unuia dintre candidații la alegerile prezidențiale din toamna anului 2009.”

Obiectul, rigurozitatea unei imputații de natură penală, impune analiza unui traseu bine conturat al activității infracționale analizate or, acuzarea nu a depășit stadiul supozițiilor.

Cu privire la inculpatul Bărac Viorel, teza acuzatorială constă în reținerea în sarcina acestuia două acte materiale de fals în înscrisuri sub semnătură privată, instanța arătând că aceasta nu are suport probator.

Inculpatul Bărac Viorel este director al S.C. I. S.A. și nu avea obligația de a participa la ședința Consiliului de Administrație. El a cunoscut hotărârea Consiliului de Administrație din 24.04.2009, iar compartimentele societății au fost cele care au desfășurat demersurile în scopul realizării acesteia.

Inculpatul nu cunoștea pe inculpatul Teodorescu Gheorghe, cum nu cunoștea de altfel nici o persoană de la S.C. I. S.R.L..

Din declarația acestuia, rezultă că a consultat studiul realizat, apreciind că este necesar și l-a direcționat spre compartimente pentru a trimis la S.C. Hidro Olt SRL ce făcea parte din grupul I..

Era atributul său ca director general să accepte plata serviciului prestat atâta timp cât nu au existat obiecțiuni la calitatea serviciului, el știa de importanța construcțiilor pentru societate, dat fiind declinul economic prin care trecea societatea, știa de existența hotărârea Consiliului de Administrație cu privire la realizarea studiului, astfel încât nu are niciun suport legal teza acuzatorială că nu cunoaște nimic în legătură cu contractul încheiat cu I., câtă vreme existau compartimente ale grupului care realizau astfel de contacte și negocieri cu potențiali parteneri comerciali.

Susținerea procurorului că martorul C.M.G. a avut o poziție subiectivă la întrebarea privitoare la conținutul raportului sociologic întocmit de I., că nu știa câte numere de pagini avea raportul și nici conținutul acestuia, precum și că acesta nu a putut răspunde la întrebarea cine s-a ocupat de efectuarea plăților este de natură a

minimaliza conținutul declarației acestuia și de a pune în evidență lipsa de responsabilități a martorului în grupul I..

Instanța de fond a avut în vedere declarația acestuia, reținând că nu este în atribuțiile sale de serviciu, nici să știe cine s-a ocupat de efectuarea plăților și nici să numere paginile raportului.

A arătat instanța de fond că, astfel cum rezultă din declarația martorului C.M.G., acesta se ocupa de o parte a investițiilor în domeniul imobiliar și nu avea drept de semnătură pentru contracte, contractul cu I., relatând în declarația dată la instanță că: „Personal nu am constatat că ar exista o procedură atipică în ceea ce privește încheierea contractului cu I. care să-mi atragă atenția asupra unor probleme.

Din câte îmi aduc aminte s-a dispus sistarea investițiilor imobiliare și continuarea celor din producție ale I..

La momentul în care s-a convenit efectuarea studiului piața imobiliară era în cădere.

Se mai comandă astfel de studii de către societatea în funcție de necesitatea utilizării acestora în luarea unor decizii”.

Teza acuzatorială că inculpatul Niculae Ioan nu spune adevărul atunci când răspunde că nu știe cine a avut inițiativa luării deciziei nu prezintă nici o relevanță pentru că important într-o ședință a Consiliului de Administrație este votul membrilor ei.

Atâta vreme cât, din procesul-verbal al Consiliului de Administrație rezultă votul în unanimitate al membrilor Consiliului, fără niciun fel de discuții între dezbateri și luarea hotărârii, este de prisos a adânci cercetările și este inutil a se imputa inculpatului Niculae Ioan că ar fi avut inițiativa unui astfel de studiu.

Cadrul general, privind societățile comerciale este reglementat de Legea 31/1990, iar competențele de bază ale consiliului de administrație nu pot fi delegate directorilor.

Astfel - arată instanța de fond - este atributul exclusiv al consiliului de administrație, stabilirea direcțiilor principale de activitate și de dezvoltare ale societății, stabilirea politicilor contabile și a sistemului de control financiar, precum și aprobarea planificării, numirea și revocarea

directorilor societății precum și remunerarea acestora, acestea fiind numai o parte din atribuții care ar justifica legalitatea contractului și lipsa oricărui indiciu că inculpatul Niculae Ioan ar fi complice al săvârșirii unei infracțiuni de fals de către semnatarul contractului 138.

Martorii M.M. și T.I. au declarat că s-a hotărât în Consiliul de Administrație necesitatea unor investiții în mai multe domenii, inclusiv în construcții.

Împrejurarea că martorii și nici inculpatul Niculae Ioan nu au cunoscut dacă s-a încheiat contractul, dacă s-a negociat un preț, dacă s-a executat contractul, dacă au cunoscut calitatea prestației, excede atribuțiile imperative prevăzute de lege referitoare la obligațiile membrilor Consiliului de Administrație într-o societate cu capital integral privat.

Obligația membrilor Consiliului de Administrație rezidă în analiza utilității unei investiții imobiliare, iar această utilitate practică a rezultat din analiza studiului ce a făcut obiectul contractului nr. ..., când tot Consiliul de Administrație a luat decizia stopării proiectelor de investiții imobiliare constatate ca fiind păguboase.

Atâta vreme cât grupul I. avea departament de marketing este inutil a se imputa inculpatului Niculae Ioan vreo legătură cu încheierea contractului nr. ..., precum și inculpatului Bărac Viorel.

Crearea unor departamente, respectiv compartimente într-o societate comercială cu capital privat este un aspect ce aparține managementului firmei în scopul unei bune organizări și realizării de profit.

Nu directorul societății și nici membrii Consiliului de Administrație nu sunt cei care trebuie să suplinească obligațiile pe care le-au delegat compartimentelor.

În declarația dată de inculpatul Teodorescu Gheorghe, acesta a indicat numele celor 3 șefi de compartimente ale I., subordonați inculpatului și în legătura cu aceștia, el avea raporturi de colaborare directă.

A imputa inculpaților că aceștia n-au putut răspunde întrebărilor procurorului cum se numesc persoanele care au lucrat, cine a negociat

contractul, unde sunt ciornele în baza căruia s-a realizat un studiu sunt aspecte care denotă o greșită înțelegere a noțiunii de leadership.

Simplele afirmații a unor stări de fapt în sarcina inculpatului Niculae Ioan, fără coroborarea cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpați nu înseamnă negarea realității evidente, nu influențează convingerea lor bazată pe probe.

Instanța de fond a acordat întâietate preemțiunii dreptului, a respectării tuturor dispozițiilor legale, astfel încât, tezele acuzatoriale ale procurorului însoțite de întrebări retorice și ipoteze nu duc la realizarea unui probatoriu complet în scopul tragerii la răspundere penală a inculpaților, ci ele sunt rezultatul unor cercetări în baza cărora nu s-au putut stabili realitatea celor afirmate.

Instanța a constatat o cercetare judecătorească completă, iar pe parcursul acesteia cu ocazia readministrării probatoriului și completarea acestuia, a aprofundat aspecte rămase în faza de ipoteze în opinia acuzării, însă toate probatoriile au concluzionat lipsa de vinovăție a inculpatului Niculae Ioan.

Acuzarea folosește total nejustificat pasaje din conversațiile interceptate care n-au nicio legătură cu acuzațiile aduse inculpatului Niculae Ioan, mergând până la a face presupuneri cărora le dă rang de probă în susținerea acuzării.

Utilizarea în susținerea acuzării a unor acte din alt dosar pentru care prin rechizitoriul de față s-a dispus disjungerea sau care fac obiectul altui rechizitoriu, nr.364/P/2011, au caracter extrajudiciar și au fost înlăturate de instanță, deoarece afectează valoarea probatorie din perspectiva pertinentei, utilității, concludenței probei.

Utilizarea de către acuzare a elementelor în circumstanțiere în scopul susținerii vinovăției inculpaților și pentru care a disjuns cauza și face obiectul cercetării în alte dosare, reprezintă o încălcare a prezumției de nevinovăție a inculpaților aceștia fiind expuși riscului de a nu cunoaște învinuirile clare ce li se aduc prin actul de inculpare și de a fi expuși unei lipse a dreptului lor la apărare.

Din aceste considerente, instanța de fond, în motivarea sentinței, a considerat necesar să schimbe ordinea analizei elementelor constitutive ale infracțiunilor pornind de la efect spre cauză.

Referitor la infracțiunea prevăzută în art. 290 C. pen., s-a reținut că falsul în înscrisuri sub semnătură privată este fapta persoanei care contraface, plăsmuiește, în tot sau în parte, ori alterează, modifică un astfel de înscris, pentru a obține, prin aceasta, o probă scrisă, neconformă cu realitatea.

Falsificarea unui astfel de înscris înseamnă alterarea adevărului, operată asupra unui lucru, asupra unei chestiuni, care are legal însușiri probatorii.

Obiectul material al infracțiunii prevăzute în art. 290 C. pen. îl constituie înscrisul sub semnătură privată, contrafăcut sau alterat.

Înscrisul falsificat constituie, în același timp, și produsul activității infracționale.

Falsificarea unui înscris sub semnătura privată nu este posibilă fără preexistența unei stări de fapt sau de drept, stare în detrimentul căreia se creează o proba falsă, prin plăsmuirea sau alterarea unui înscris sub semnătură privată, căci în caz contrar, un înscris fals, care nu are nicio întrebuințare, care nu corespunde niciunei cerințe impuse de o stare de fapt, este un fals inutil și fără a produce consecințe juridice, care nu cade sub incidența legii penale.

Elementul material al infracțiunii prevăzute în art. 290 C. pen. constă în acțiunea de falsificare prin vreunul din modurile arătate în art. 288 C. pen., adică prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea în orice mod a unui înscris.

În cazul alterării prin adăugire, inserare, apare ca necesară o contrafacere a scrierii, fiind vorba despre același scris, de mână sau dactilografiat, tehnoredactat, existând situații când, pentru a nu deveni suspect, din cauza unor ștersături, modificări, adăugiri, falsificatorul preferă să contrafacă înscrisul în întregime.

Totodată, contrafacerea scrierii înseamnă și o imitare prin reproducerea conținutului obișnuit al înscrisului falsificat, fără o astfel de

reproducere a conținutului înscrisul fals neputând avea aparența unui înscris adevărat.

Contrafacerea scrierii înseamnă și plăsmuirea, respectiv confecționarea unui înscris similar cu cel care trebuia să conțină mențiuni adevărate, deoarece o condiție a existenței infracțiunii prevăzute în art. 290 C. pen. este ca înscrisul falsificat să fie susceptibil de a produce consecințe juridice în cazul când ar fi folosit, cerința care este îndeplinită din moment ce înscrisul falsificat are doar aparent însușirile și conținutul unui înscris adevărat, ce ar putea, prin folosire, să producă aceleași efecte ca și acesta din urmă.

Toate cele de mai sus se regăsesc comentate în literatura juridică de specialitate, semnificativ fiind lucrarea „Explicații teoretice ale Codului penal român” - vol. IV, pag. 378, 379, 390 - 395, unde autorii V. Dongoroz și colaboratorii s-au exprimat în sensul celor expuse.

Reține judecătorul fondului că rezultă fără echivoc natura civilă a contractului .. și a tuturor actelor subsecvente, iar în această privință, numai părțile contractante au calitatea de a reclama neîndeplinirea sau neîndeplinirea corespunzătoare a celor statornicite prin voința lor.

Trăsătura specifică a contractelor sinalagmatice constă în caracterul reciproc și interdependent al obligațiilor asumate de părțile contractante.

Fiecare parte are, în același timp, față de cealaltă parte, dubla calitate de debitor și creditor.

În contractele sinalagmatice, obligațiile fiecărei părți contractante constituie cauza obligațiilor celeilalte părți.

De aceea, în contractele sinalagmatice, obligațiile celor două părți nu pot fi concepute una fără cealaltă, ele sunt interdependente.

Or, plata efectuată de S.C. I. S.A. a fost realizată în considerarea contraprestației pe care a primit-o de la S.C. I. S.R.L..

Prejudiciul este produs doar în momentul unui dezechilibru între contraprestații sau în cazul în care una dintre părți își execută propria obligație și nu beneficiază în mod corespunzător de executarea de către cealaltă parte a obligației corelative.

În momentul în care a efectuat plata SC I. SA, nu a suferit niciun prejudiciu, care să justifice confiscarea sumei de .. lei ce a reprezentat prețul prestației de care a beneficiat.

Despre existența unui prejudiciu se poate vorbi doar în momentul în care cealaltă parte nu-și execută obligația corelativă sau și-o execută în mod necorespunzător.

Or, astfel cum s-a arătat mai sus, încheierea unui contract nu produce în sine un prejudiciu, decât în situația în care contractul nu este ulterior executat sau este executat necorespunzător sau ar fi fost rezultatul unei activități infracționale și care ar fi produs un dezechilibru în activitatea uneia dintre părțile contractante..

Pentru aceste argumente, instanța de fond a apreciat că faptele reținute în sarcina inculpaților Bărac Viorel și Teodorescu Gheorghe nu sunt prevăzute de legea penală, sunt de sorginte pur civilă, fiind guvernată de legea părților, astfel încât a pronunțat achitarea acestora, cu consecința respingerii și a cererii de anulare a înscrisurilor, respectiv contractul .., proces verbal de recepție și factura emisă în vederea încasării prețului prestațiilor, câtă vreme instanța a constatat validitatea acestora.

În ceea ce-l privește pe inculpatul Niculae Ioan, judecătorul fondului a constatat că fapta nu există, pronunțând achitarea acestuia.

Împotriva acestei sentințe, în termenul legal, a declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, în esență, sub aspectul greșitei achitări a inculpaților.

Motivele apelului au fost descrise, pe larg, în scris și depuse la dosarul Curții, la filele 7-35, dar și susținute oral, astfel cum s-a arătat în partea introductivă a prezentei decizii și, de asemenea, combătute de ceilalți participanți procesuali.

În faza apelului, s-a procedat la reaudierea inculpaților, administrarea probelor testimoniale și cu înscrisuri.

Având în vedere soluția de achitare pronunțată în primă instanță, Curtea a procedat la reaudierea tuturor martorilor audiați în fața Judecătorei Sectorului 1 București.

Curtea constată o regretabilă neînțelegere a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în materia reaudierii de inculpați și readministrarea probei testimoniale, în cazul soluțiilor de achitare pronunțate în fond, Curtea de Apel București subliniind în mod expres că nu există vreun temei desprins din vreo decizie CEDO, pentru a se concluziona că este necesară o schimbare a conținutului declarațiilor în faza apelului a persoanelor audiate în primă instanță, pentru a se putea pronunța o soluție de condamnare, în apel.

Analizând hotărârea pronunțată de instanța de fond, în raport cu toate actele și lucrările dosarului, cu motivele anterior menționate, dar și în conformitate cu art.417 și următoarele din Codul de procedură penală, Curtea constată că apelul Parchetului este fondat, în considerarea următoarelor argumente:

Reevaluând întregul ansamblu probator, în efectuarea propriului examen, Curtea constată că în mod greșit judecătorul fondului a pronunțat o hotărâre de achitare.

În cursul anului 2009, numitul Ioan Niculae, în calitate de președinte al Consiliului de Administrație al S.C. I. S.A. și principala persoană de decizie în cadrul Holdingului I., a luat rezoluția de a face toate demersurile necesare pentru a-și prezerva poziția de lider pe piața națională a producătorilor de îngrășăminte chimice și substanțe derivate, încercând să influențeze numirea, la conducerea Ministerului Economiei, T. și Romgaz S.A., a unor persoane care să-i sprijine interesele economice.

În această perioadă, se desfășura campania electorală pentru alegerile prezidențiale, inculpatul Ioan Niculae intenționând să sprijine Partidul Social Democrat și candidatul acestui partid – martorul M.G.– în cursa pentru câștigarea funcției de Președinte al României.

Pentru reușita acestui demers, inculpatul a colaborat cu coinculpatul Gheorghe Bunea Stancu – președinte al Organizației

Județene Brăila a Partidului Social Democrat și președintele Consiliului Județean Brăila.

Oferta inculpatului Ioan Niculae pentru finanțarea campaniei electorale a P.S.D. a fost de .. euro, sumă din care inculpatul a plătit în concret .. lei, sumă mascată sub forma unui contract de prestări servicii, încheiat în data de 3 septembrie 2009, între I. S.A. și I. S.R.L.

Inculpatul Bunea Stancu a formulat o apărare de principiu, prin care a arătat că, prin funcțiile concrete pe care le îndeplinea, respectiv de președinte al Organizației Județene Brăila a Partidului Social Democrat și președintele Consiliului Județean Brăila nu avea în atribuțiile statutare capacitatea de a influența numirea miniștrilor sau a directorilor de deconcentrate, autorități publice sau societăți comerciale.

Curtea subliniază, în mod expres, că infracțiunea prevăzută de art.13 din Legea nr.78/2000 nu este o infracțiune de serviciu sau în legătură cu activități de serviciu, pentru a se face o analiză comparativă între fișa postului și activitatea ilicită a făptuitorului.

Această infracțiune protejează valorile sociale reprezentate de normala desfășurare a raporturilor dintr-un partid politic, prezervarea transparenței procesului decizional în partidele politice și, nu în ultimul rând, respectarea scopului pentru care a fost înființat partidul politic.

Pe cale de consecință, ceea ce interesează pentru reținerea acestei infracțiuni este demonstrarea doar a îndeplinirii funcției de conducere într-un partid și de folosire a influenței și autorității, în scopul prevăzut de legiuitor.

Noțiunile de influență, respectiv de autoritate nu trebuie să se regăsească în statul de funcții dintr-un partid sau din cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial.

Influența sau autoritatea includ, deci, atribuțiile statutare specifice funcției de conducere și permit reținerea în sfera infracțională și a activității ilicite de determinare a unor persoane să aibă o anumită atitudine, tocmai în considerarea funcției de conducere în partid a

autorului și nu ca efect direct a dispoziției administrative emisă în baza atribuțiilor statutare.

O interpretare contrară ar lăsa, practic, fără obiect infracțiunea prevăzută de art.13 din Legea nr.78/2000, fapta de abuz în serviciu fiind deja incriminată de art.297 și următoarele din Codul penal.

În aceste condiții, Curtea constată – din interceptările efectuate în cauză – că inculpatul Bunea Stancu s-a folosit de poziția de conducere și de autoritatea sa în cadrul P.S.D., pentru a obține în favoarea partidului o finanțare de .. euro, din care inculpatul Ioan Niculae a plătit suma de 641.730 lei.

Inculpatul Bunea Stancu reliefează, la fiecare întâlnire sau discuție cu Ioan Niculae, că are influență concretă în partid pentru a numi persoane în funcții de conducere, printre care și în funcțiile de care era interesat inculpatul Ioan Niculae.

Inculpatul a încercat să se apere, arătând că acestea ar fi fost pur și simplu discuții colocviale, între două persoane care se aflau în relații de amiciție și de afaceri și care nu ar trebui să capete conotație penală.

Curtea nu poate primi o astfel de apărare, deoarece articolul 13 din Legea nr.78/2000 vine și protejează valorile sociale menționate anterior, indiferent de modalitatea concretă în care este exteriorizată poziția infracțională a șefului de organizație politică.

Inculpatul are funcție de conducere într-un partid și se folosește de autoritatea și influența conferită de aceasta, în cadrul discuțiilor cu inculpatul Ioan Niculae, obținând de la acesta foloase pentru partidul său.

A considera că infracțiunea ar fi săvârșită doar în condițiile în care în urma folosirii influenței sau autorității, miniștrii sau directorii T. și D. ar fi fost numiți în funcție în urma plății efectuate de Ioan Niculae, ar însemna să adăugăm la lege o condiție suplimentară or, ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus.

Inculpații Ioan Niculae și Bunea Stancu au criticat o aparentă inconsecvență a procurorului D.N.A., în ceea ce privește prezentarea cronologiei faptelor și administrării de probe, în sensul că s-ar fi

administrat la dosarul cauzei probe cu înregistrări din mediul ambiental dintre acești doi inculpați, din data de 5 noiembrie 2009, deci la aproximativ 6 luni de la data încheierii contractului fals de prestări servicii dintre I. și I..

Curtea subliniază în mod expres că nu este vorba de nicio eroare de administrare a probațiunii, această convorbire având o deosebită relevanță în cauză, deoarece prin ea inculpatul Ioan Niculae confirmă efectuarea unei plăți de „7 miliarde”, în favoarea campaniei electorale pentru candidatul M.D.G., arătând de altfel că a avut o discuție și cu H.V.– director de campanie.

Aceste elemente sunt confirmate chiar de martorul H.V. audiat în fața instanței de apel, în data de 19.III.2015.

Acesta a arătat expresis verbis, că a fost trimis să discute personal cu domnul Ioan Niculae, de către martorul M.D.G., candidat la președinție, la data săvârșirii faptelor.

A precizat că în cadrul întâlnirii cu Ioan Niculae, l-a rugat să contribuie la campania electorală și să plătească unele sondaje, la I.. A arătat în continuare că Ioan Niculae a fost în principiu de acord cu aceste solicitări și că inculpatul a discutat, personal sau prin reprezentant, cu inculpatul Teodorescu – director I..

Martorul a învederat instanței că a aflat ulterior că între I. și I. s-a încheiat un contract pentru efectuarea unui studiu, privind situația construcțiilor din România, în realitate, plata studiului mascând o plată pentru sondajele de opinie vizându-l pe candidatul M.D.G..

Depoziția acestui martor se coroborează cu înregistrările din mediul ambiental, din care rezultă că inculpatul Ioan Niculae a efectuat, sub pretextul unui contract de prestări servicii, realizat de I. S.R.L., o finanțare mascată a campaniei unui candidat la președinție, așa cum acesta se angajase în discuțiile cu Gheorghe Bunea Stancu.

Toți inculpații au încercat să acrediteze ideea că raportul de cercetare privind sectorul construcțiilor din România a fost un document real, bazat pe nevoile unei prospecțiuni de piață a Holdingului I..

În dezacord cu opinia exprimată de inculpați și apărătorii acestora, Curtea constată caracterul fictiv al contractului de prestări servicii nr.138/2009, încheiat între I. S.A. și I. S.R.L., precum și al actelor subsecvente, respectiv proces verbal de recepție și factură.

Contractul a fost plăsmuit, prin contrafacerea scrierii, el reflectând o situația faptică și juridică ce nu are corespondent în realitatea obiectivă.

Curtea nu poate primi apărarea formulată de inculpați și îmbrățișată necondiționat de prima instanță, potrivit căreia o astfel de faptă nu era încriminată în Codul penal anterior.

Observații cu caracter doctrinar (Vintilă Dongoroz- Explicații teoretice ale Codului penal român – 1972) sunt considerate drept fundamentate de instanță, în caz contrar, modalitatea normativă a contrafacerii scrierii, prevăzută în art.290 Cod penal anterior, neputând fi admisă decât în cazul imitației servile, or, o astfel de limitare nu este făcută de legiuitor, iar pe cale de consecință Curtea va face din nou aplicarea principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

Curtea ia act cu nedisimulat interes și de critica formulată de inculpatul Ioan Niculae, prin apărător, care a învederat instanței că procurorul D.N.A. a încercat să inducă în eroare instanța de apel, prezentând în mod trunchiat un extras din lucrarea de referință a profesorului Vintilă Dongoroz citat anterior, procurorul D.N.A. citând cu rea credință un pasaj de la Capitolul „Fals material în înscrisuri oficiale”, străin cauzei.

Curtea subliniază că nu este vorba despre nicio încercare de inducere în eroare sau prezentare trunchiată, ci despre o citare în succesiunea logică a dispozițiilor Codului penal de la 1969, așa cum profesorul Dongoroz le-a analizat în lucrarea menționată anterior.

Legiuitorul român a ordonat, în Capitolul III sub titlul „Falsul în înscrisuri”, articolele 228 – Falsul material în înscrisuri oficiale, art.289 – Falsul intelectual și art.290 – Falsul sub semnătură privată.

Ca tehnică de redactare a articolelor, legiuitorul a detaliat modalitățile normative ale infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale, în cadrul art.288 Cod penal anterior.

La art.290, legiuitorului nu a mai repetat aceste modalități normative, ci pur și simplu a enunțat o normă de trimitere, respectiv „Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art.288...”.

În aceste condiții, orice lucrare științifică analizează modalitățile normative ale infracțiunilor de fals material, cu ocazia abordării art.288 Cod penal, iar la art.290, precum în cod, se face trimitere la descrierea de la art.288 și se analizează elementele de diferențiere.

Aceeași este și situația de față, autorul arătând „în ceea ce privește aceste moduri de falsificare tritem la explicațiile date la acest capitol (Fals material în înscrisuri oficiale – n.n.), care sunt valabile și pentru falsul în înscrisuri sub semnătură privată.”

Curtea constată deci că atestarea în conținutul unui înscris sub semnătură privată de date necorespunzătoare adevărului, reprezintă o plăsmuire, o contrafacere a scrierii, încriminată atât în vechiul, cât și în noul Cod penal.

Acest contract maschează o activitate care nu a avut loc vreodată în realitatea obiectivă, neexistând din partea I. S.R.L. vreo activitate de cercetare științifică.

Din analiza declarațiilor martorilor audiați în cauză, rezultă că nu au putut fi identificate persoane din cadrul Institutului de cercetare, care să fi participat efectiv la desfășurarea procesului de cercetare, nu au fost depuse la dosar documente de lucru, precum chestionare, înscrisuri în care să se consemneze vreun interviu sau orice alte instrumente specifice de cercetare.

În mod pertinent a arătat procurorul că este vorba despre o înșiruire a unor date publice, preluate de la Institutul Național de Statistică, raportul este lipsit de rigoare științifică, iar prețul este exorbitant.

Același „raport” a fost vândut și altor societăți comerciale care au legătură indirectă cu simpatizanți PSD sau lideri PSD, tot la prețuri exorbitante, cercetarea penală fiind disjunsă, în raport cu aceste situații.

La nivelul I., toți angajații audiați au putut da relații doar despre efectuarea plăților aferente acestui contract (cu titlu de exemplu, martorul M.M.- fila .., dosar C.A.B., N.C.– fila .., dosar C.A.B.), dar nimeni nu a putut da relații despre modalitatea în care s-a desfășurat activitatea de sondare în cadrul presupusului contract de prestări servicii.

Martora C.Ș.a arătat că „cred că era un număr de 30 de cercetători care.., dosar C.A.B.

Nu au putut fi identificați și nici nu au putut fi indicați de către inculpați vreunul din multitudinea de cercetători despre care această martoră crede că au participat la efectuarea studiului.

La ultimul termen de judecată, după ce martorul H.V.a dat declarații complete și clare despre modul în care inculpatul Ioan Niculae a înțeles să sprijine campania electorală a candidatului M.D.G., printr-o plată mascată către I., inculpatul a depus la dosarul cauzei un set de înscrisuri emis de I. S.A., intitulat pur și simplu „Situația cheltuielilor efectuate la obiectivul Investiție Hotel 5* Azuga până la data noiembrie 2009 și sistată imediat după primirea raportului I.”.

Curtea ia act, în primul rând, de titlul acestui înscris care se pliază efectiv pe teza probatorie din cauza de față și care arată, chiar din titlu, exact ceea ce dorește să demonstreze inculpatul, respectiv că „raportul I. a fost util pentru I. S.A.”.

Curtea subliniază, cu maximă claritate, că acest înscris depus la ultimul termen, după declarația martorului H.V., este lipsit de dată certă și pe cale de consecință poate fi opus doar emitentului (I. S.A.), are un conținut vădit procausa și este neclar cum de a fost găsit de inculpat tocmai acum la sfârșitul cercetării judecătorești, în condițiile în care inculpatul știa chiar de la începerea urmăririi penale că procurorul îl acuză, tocmai de mistificarea și caracterul nereal al acelui contract de prestări servicii.

Instanța de apel nu are competența legală de a extinde procesul penal la alte persoane pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului prev. de art.269 Cod penal, faptă posibil a fi săvârșită de către I. S.A., prin depunerea acestui înscris, la dosarul cauzei, organele de urmărire penală având posibilitatea să ia măsurile legale ce se impun.

Inculpatul Teodorescu Gheorghe a arătat că este cadru didactic și cercetător, nefiind specialist în negocieri, astfel încât nu știe care ar fi motivația pentru care I. a apelat la serviciile I. (declarație din 2 aprilie 2015).

În aceeași măsură însă inculpatul nu a precizat și care ar fi persoanele care, în concret, au participat la realizarea contractului, mărginindu-se a preciza că a remis către I., dar și către alți beneficiari astfel de rapoarte și nici nu poate face precizarea care ar fi similitudinile sau diferențele în concret dintre acestea.

În această fază a cercetărilor penale, urmărirea penală fiind disjunctă pentru infracțiunea de spălare de bani (fila ..., rechizitoriu), procurorul nu a fost în măsură să deceleze cum anume ajungeau în concret banii de la I. către PSD, numai că această omisiune nu are vreo legătură cu vreuna din infracțiunile pentru care vreunul dintre inculpați a fost trimis în judecată.

Practic, inculpații Ioan Niculae, Teodorescu Gheorghe și Bărac Viorel au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal anterior, respectiv că au încheiat contractul de prestări nr.138/2009, între I. S.A. și I. S.R.L., precum și actele subsecvente, respectiv proces verbal de recepție și factură, fără ca acest act să reflecte o activitate ce s-a desfășurat în realitatea obiectivă. Or, legiuitorul nu cere printre condițiile constitutive ale acestei infracțiuni și probarea destinarului final al sumei de bani plătite în cauză.

Inculpatul Teodorescu Gheorghe s-a implicat în mod activ în întocmirea acestui contract, martora C.Ș.arătând că inculpatul venea la contabilitate și solicita să fie redactată factura pentru plata oricărui contract. Martora a mai arătat că astfel de contracte erau negociate și încheiate chiar de inculpat.

Inculpatul Bărac Viorel a participat în mod direct la activitatea infracțională, acesta fiind însă subordonat al inculpatului Ioan Niculae, semnând contractul dintre I. și I., precizând că „dosarul i-a venit la mapă”, nu știe cine din cadrul I. a ținut legătura cu I. și nici nu a discutat vreodată cu vreo persoană despre I..

Inculpatul, de asemenea, a semnat procesul verbal de recepție, de predare – primire a studiului realizat de I. și a dispus efectuarea plății către I..

În sarcina sa, Curtea va reține săvârșirea infracțiunii cu intenție indirectă, inculpatul având toate datele ca să poată considera că este vorba despre un contract fictiv și, în pofida acestui fapt, a acționat în sensul semnării tuturor acestor înscrisuri care nu reflectă realitatea.

Este adevărat că nu a avut beneficii directe, în urma săvârșirii infracțiunii, numai că instanța va reține contribuția sa decisivă la încheierea și plata contractului, acesta angajând în mod formal I., din punct de vedere juridic.

Instanța ia act de respectul deosebit pe care inculpatul Ioan Niculae îl are față de inculpatul Bărac Viorel, așa cum rezultă din depoziția inculpatului Ioan Niculae dată la ultimul termen de judecată, afirmând că acesta a avut un comportament ireproșabil, a apărat interesele României și nu a avut nici măcar o amendă contravențională. Curtea consideră însă că ar fi fost și mai bine ca acest deosebit respect să se materializeze și prin evitarea punerii inculpatului Bărac în situații delicate, cu caracter infracțional, precum aceasta, apte a duce pe inculpat la aflarea în mod concret a rigorilor regimului penitenciar din România.

Toți inculpații au avut la unison exprimări laudative, referitoare la motivarea primei instanțe.

În de acord cu inculpații și apărătorii acestora, Curtea constată că prima instanță a făcut o interpretare a probelor exclusiv în favoarea inculpaților, concluziile la care a ajuns instanța neavând vreo legătură cu materialul probator administrat în cauză.

Este neclar de unde ajunge judecătorul fondului la concluzia că „inculpatul Niculae Ioan dorea doar informații despre lumea politică”, în condițiile în care acesta arată *expressis verbis* „... ..”.

Din dialogul menționat anterior, apare absolut neclar de unde deduce prima instanță că inculpatul Ioan Niculae dorea doar informații despre lumea politică.

Nu doar că își dorea numirea unor oameni în fruntea unor instituții de interes public, dar Ioan Niculae dorea și promovarea unei hotărâri de guvern favorabile, așa cum rezultă din convorbirea telefonică purtată între inculpații Ioan Niculae și Bunea Stancu din data de 8 martie 2009.

În aceste condiții, apare ca fiind surprinzătoare și apărarea formulată de inculpatul Ioan Niculae, prin intermediul motivelor de apel și, prin care arată că dialogurile telefonice, dintre acest inculpat și Bunea Stancu, sunt pure ficțiuni ale acestuia din urmă.

Într-adevăr, prima instanță a constatat (redactând chiar cu litere îngroșate această constatare) faptul că procurorul nu a reușit să demonstreze predarea sumei de .. de euro de către Ioan Niculae către Bunea Stancu, Curtea invitând însă respectuos să se constate că procurorii arată că, în fapt, s-a remis suma de .. lei, realitate pe care prima instanță o ignoră cu desăvârșire.

Absolut surprinzător, prima instanță nu analizează, în niciun fel, acuzele procurorului că între I. și I. S.R.L., s-a încheiat un contract fictiv de prestări servicii și nu analizează nicio probă din cele administrate în faza de urmărire penală, prin care procurorii demonstau că un astfel de contract nu s-a desfășurat în realitate și nu a existat nici un act de cercetare științifică, pe care I. să îl fi efectuat în derularea contractului.

Prima instanță are pur și simplu o exprimare generală, că în speță există doar indicii, fără legătură cu infracțiunile reținute în sarcina inculpaților, nefăcând nicio trimitere la declarațiile martorilor audiați la procuror, prin care aceștia arătau că în afară de înscrisurile contabile, nu pot fi identificați cercetători care să fi lucrat efectiv la derularea contractului.

Lipsa analizei probelor acuzației și formularea de aprecieri generale, de genul „există doar indicii” reprezintă în opinia Curții de Apel un stil de motivare vădit nelegal și care nu poate avea drept consecință decât achitarea automată a acuzațiilor, achitare făcută, însă, cu eludarea gravă a dispozițiilor legii procesual penale, referitoare la analiza probelor.

Este adevărat că este un dosar mai dificil, mai ales raportat la cazuistica specifică judecătoriilor, iar apărătorii inculpaților sunt juriști de înaltă calificare, numai că acest aspect nu trebuie să timoreze niciun

magistrat, singura procedură de urmat, ca în orice dosar de altfel, fiind respectarea în totalitate a dispozițiilor legale referitoare la analiza probelor, atât în apărare, cât și în acuzare.

Interpretarea în drept dată de prima instanță dispozițiilor art.290 Cod penal, reprezintă doar o preluare a concluziilor avocaților inculpaților, interpretare greșită, așa cum Curtea a arătat anterior.

În cadrul motivelor de apel, inculpații au încercat să arate că interceptările sunt nelegale, dar nu au precizat care sunt dispozițiile procesual penale care împiedică analiza lor de către instanță, pe motiv de nelegalitate.

Inculpatul Ioan Niculae se apără în mod pertinent, în cadrul motivelor de apel, arătând că aducerea la cunoștință de către unul din directorii săi a efectuării plății către I. nu poate reprezenta act de complicitate.

Activitatea de negociere cu inculpatul Hrebenciuc a modalității prin care urma să sprijine campania electorală a P.S.D., prin încheierea unui contract fictiv, de prestări servicii, cu I., a reprezentat fundamentul, pe baza căruia inculpatul Bărac Viorel a procedat la încheierea, respectiv la finalizarea plăților aferente contractului, această activitate reprezentând o formă specifică de complicitate morală anterioară.

În aceste condiții, Curtea constată că inculpații se fac vinovați de infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată.

La individualizarea pedepselor ce urmează a fi aplicate în cauză, Curtea va avea în vedere criteriile prevăzute art.72 Cod penal, lege mai favorabilă inculpaților, sub aspectul regimului sancționator.

Aceștia au săvârșit infracțiunile dovedind o îndrăzneală deosebită și având drept scop bunăstare personală, în dauna unor valori esențiale pentru statele democratice, respectiv alegerea în condiții de transparență a unui președinte de republică, buna desfășurare a activității partidelor politice și desemnarea pe criterii de competență și reprezentativitate a persoanelor în funcții de conducere în administrația publică.

Încercarea de a influența, pe căi oculte, alegerea Președintelui României, este o activitate reprobabilă, iar o perioadă petrecută în regim

de detenție ar fi aptă să îi corijeze pe inculpați, la această acțiune de îndreptare, urmând a participa și cadrele cu atribuții specializate din mediul penitenciar, respectiv pedagogi, psihologi

Institutele de sondare a opiniei publice trebuie să se ocupe cu cercetarea și nu este permis vreunui reprezentant al acestora să sprijine activitatea infracțională a unor politicieni sau persoane cu influență în lumea politică.

Este regretabil că inculpatul Bărac Viorel a ajuns în postura de a analiza în mod concret exigențele regimului penitenciar, Curtea luând act de comportamentul bun al infractorului, până la această faptă, așa cum învederează chiar inculpatul Ioan Niculae, numai că instanța va da relevanță – și acest lucru este valabil pentru toți inculpații – și funcției de exemplaritate a pedepsei, instanța de control manifestându-și speranța că toți destinatarii legii penale au înțeles că disputele politice trebuie tranșate în mod legal și transparent, iar reprezentanții politici nu sunt altceva decât persoane care exercită puterea și suveranitatea în numele titularului de drept a acestor valori, respectiv poporul român și nu în interes propriu sau în interesul persoanelor care le oferă un salariu.

Lipsa antecedentelor penale este normală la persoane cu un astfel de statut și acest lucru nu îi transformă în infractori mai puțin periculoși.

Curtea apreciază că, pentru inculpații Teodorescu Gheorghe, Bărac Viorel și Niculae Ioan, se impune și o sporire a pedepsei principale, cu 6 luni închisoare, pentru a reflecta pericolozitatea deosebită a infracțiunii continuate și pentru a nu se crea o stare de impunitate pentru vreunul dintre actele materiale ce intră în componența sa.

Executarea în regim de detenție este singura modalitate apreciată eficientă de către instanță, față de gravitatea deosebită a faptelor și profunda atingere a importanțelor valori sociale, menționate anterior.

În ceea ce privește pedepsele accesorii, potrivit art. 71 C.pen. rap. la art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C.pen., Curtea va interzice inculpaților drepturile electorale de a fi ales și de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat, de la pronunțarea prezentei decizii,

până la executarea pedepsei, în conformitate cu prevederile Deciziei nr. LXXIV/2007 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție pe calea recursului în interesul legii.

Curtea apreciază că, în raport cu natura infracțiunilor săvârșite de către inculpați, aceștia nu sunt nedemni să exercite dreptul de a alege, motiv pentru care nu va interzice exercițiul acestui drept.

Comportamentul antisocial al acestora relevă însă existența unei nedemnități în exercitarea drepturilor de natură electorală prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b). Prin urmare, dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice sau de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat vor fi interzise pe durata executării pedepsei.

Va dispune confiscarea de la inculpatul Niculae Ioan a sumei de .. lei, în temeiul prevăzut de art.118 lit.d din vechiul Cod penal, această sumă fiind dată pentru a determina săvârșirea infracțiunii prev.de art.290 Cod penal.

În vederea asigurării acoperirii acestei sume, Curtea va institui măsura sechestrului asigurator asupra tuturor bunurilor aparținând inculpatului Niculae Ioan până la concurența sumei de .. lei.

Va dispune desființarea înscrisurilor falsificate respectiv a contractului de prestări servicii nr. ..., încheiat între S.C. I. S.R.L. și S.C. I. S.A., a procesului verbal de recepție din 2.11.2009 și a facturii nr. .. emisă de I..

În temeiul art.274 Cod procedură penală, va obliga pe fiecare inculpat la plata a câte 11.000 lei fiecare, cu titlul de cheltuieli judiciare avansate de stat în fond, ținând seama de necesitatea actelor de urmărire penală efectuate în cauză, dar și de cheltuielile inerente judecății în fond, urmând ca cele efectuate în apel să fie suportate de stat.

Întrucât anterior redactării prezentei decizii, a fost pronunțată încheierea de ședință din data de 16 aprilie 2015, prin care s-a dispus înlăturarea omisiunii vădite strecurată în minuta prezentei hotărâri, cu privire la onorariile apărătorilor desemnați de instanță din oficiu și care au asigurat asistența juridică până la prezentarea avocaților aleși ai

inculpaților Bărac Viorel, Gheorghe Bunea Stancu și Teodorescu Gheorghe (delegații atașate la fila 49, 50 și 51, dosar C.A.B.), Curtea va lua act de această împrejurare și va dispune avansarea onorariilor din fondului Ministerului Justiției.

DISPOZITIV:

Admite apelul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr.1043 din data de 20.11.2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. 938/299/2012*.

Desființează sentința apelată și în fond, rejudecând :

În baza art. 13 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul Gheorghe Bunea Stancu la 3 ani închisoare.

Face aplicarea art. 71-64 lit. a teza finală și b Cod penal anterior.

În baza art. 290 Cod penal anterior, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cp anterior și art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul Teodorescu Gheorghe la o pedeapsă de 2 ani închisoare, sporită cu 6 luni închisoare, în final, urmând a executa 2 ani și 6 luni închisoare.

Face aplicarea art. 71-64 lit. a teza finală și b Cp anterior.

În baza art. 290 Cod penal anterior, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cp anterior și art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul Bărac Viorel la o pedeapsă de 2 ani închisoare, sporită cu 6 luni închisoare, în final, urmând a executa 2 ani și 6 luni închisoare.

Face aplicarea art. 71-64 lit. a teza finală și b Cod penal anterior.

În baza art. 26 Cp anterior rap. la art. 290 Cp anterior, cu aplicarea art.41 al 2 Cod penal anterior și art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul Niculae Ioan la o pedeapsă de 2 ani închisoare, sporită cu 6 luni închisoare, în final, urmând a executa 2 ani și 6 luni închisoare.

Face aplicarea art. 71-64 lit. a teza finală și b Cod penal anterior.

În baza art. 118 lit. d Cod penal anterior, confiscă de la inculpatul Niculae Ioan suma de 641.730 lei.

Instituie măsura sechestrului asigurator asupra tuturor bunurilor aparținând inculpatului Niculae Ioan până la concurența sumei de 641.730 lei.

Dispune desființarea înscrisurilor falsificate respectiv a contractului de prestări servicii nr. 138/3.09.2009, încheiat între S.C. I. S.R.L. și S.C. I. S.A., procesul verbal de recepție din 2.11.2009 și factura nr. 7522347/2.11.2009 emisă de I..

Obligă pe fiecare inculpat la plata a câte 11.000 lei fiecare, cu titlul de cheltuieli judiciare avansate de stat în fond.

Cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina acestuia.

Onorariile apărătorilor din oficiu pentru intimații-inculpați Bărac Viorel, Gheorghe Bunea Stancu și Teodorescu Gheorghe, în cuantum de 300 lei pentru fiecare, se avansează din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 2 aprilie 2015.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,